ANUL II. — No. 8 15 FEBRUARIE 1926

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

ALEGERILE COMUNALE

COMUNICAT

Faţă de alegerile comunale, care urmează a se efectua în Februarie a. c., Comitetul central al „Ligii Apărării Naţionale Creştine", comunică ţării:

Intrucât „Liga Apărării Naţionale Creştine", nu recunoaşte drepturile politice acordate Jidanilor, prin Constituţia dela 28 Martie 1923, smulsă cu violentarea conştiinţei naţionale şi cu nesocotirea suveranităţii Statului românesc, prin tratatul dela Saint-Germain, pe baza căruia Jidanii urmează a lua parte acum pentru prima dată la o alegere comunală, ca cetăţeni impuşi de străini.

Protestând în contra acestei violentări şi nesocotiri a drepturilor la viaţă a naţiei româneşti, şi refuzând orice colaborare cu Jidanii în administraţia oraşelor,

„Liga Apărării Naţionale Creştine" nu va pune liste în alegerile pentru comună şi nu va lua parte nici într'un fel la campania electorală.

Consiliile comunale cari vor eşi din aceste alegeri, cu participarea Jidanilor, „Liga Apărării Naţionale Creştine" nu le recunoaşte, şi când va avea putinţa, le va desfiinţa.

Desnaţionalizarea oraşelor României, datorită politicei vinovate a partidelor, fiind cea mai mare primejdie pentru însăşi fiinţa poporului românesc, nu poate fi lăsată a se agrava şi prin desnaţionalizarea administraţiilor orăşeneşti. „Liga Apărării Naţionale Creştine" prin neparticiparea ei la alegerile pentru constituirea administraţiilor comunale, voeşte ca experienţa politicii partidelor şi a regimului politic creiat prin tratatul dela Saint-Germain, să se facă deplin, pentru ca toată răspunderea să cadă asupra celor vinovaţi.

Pentru aceasta tocmai, ca ţara să se fi putut pronunţa cu liberă voinţă şi fără amestec de interese administrative, asupra regimului însuşi, acum când vede mai bine toată primejdia lui, ar fi trebuit ca alegerile comunale să fie făcute după efectuarea alegerilor generale.

In consecinţă, „Liga Apărării Naţionale Creştine" îşi rezervă toată energia pentru alegerile generale legislative, ca intrând în Cameră şi Senat, să-şi înfăptuiască programul ei, cu eliminarea Jidanilor, mai întâi din viaţa publică, şi să înlăture astfel regimul politic de azi, umilitor şi degradator.

A participa la alegerile comunale, ar însemna să recunoaştem regimul ce ni s'a creiat şi să luăm şi noi răspunderea lui.

A participa la alegerile generale legislative însemnează voinţa noastră hotărâtă ca să desfiinţăm acest regim, stabilind stăpânirea deplină a naţiei româneşti, pe pământul şi pe destinele ei.

Comitetul Central Executiv

© BCU CLUJ

Jidanii în diplomaţie

In câteva articole precedente am desprins din complicaţia evenimentelor şi a situaţiilor, de multe ori intenţionat învăluite, rolul Jidanului în desfăşurarea şi mai ales în directiva lui ca agent ocult şi determinant.

Cine cunoaşte istoria, dela marea Revoluţie franceză până astăzi, nu poate tăgădui că partea subversivă a curentului de democratizare porneşte dela Jidani; că subjugarea statelor creştine s'a operat încet dar sigur prin finanţa internaţională jidovească, aşa în cât astăzi toate statele sunt robite acestei finanţe; nu poate tăgădui că Liga Naţiunilor nu este un aşezământ care promovează interesele rasei lui Israel, cu subminarea independenţii naţiunilor creştine.

Aceste constatări, ce nu pot fi puse la îndoială, rezultă din studii aprofundate, făcute din partea „goimilor“. Până acum nu ştiu ca vreun Jidan să fi avut curajul a mărturisi adevărul prin scris. Socotesc fii lui Israel că nu a sosit încă timpul. Totuşi ca un simptom al puterii la care au ajuns, în detrimentul nostru, putem aduce la cunoştinţa marelui public românesc, fragmente dintr'un articol, publicat în 1923 de Semitul englez Lucian Wolff, întitulat „Jidanul în diplomaţie“ (cf. Yüdische Presszentrale Zürich No. 147 şi 148 din 15 şi 21 Iunie 1923). In acea publicaţie autorul jidov, considerând că rasa lui a ajuns atât de stăpână pe situaţia internaţională în cât poate rupe cu ocultismul şi hipocrizia din trecut, aruncă masca şi destăinueşte unele adevăruri, cari ar trebui nu numai să pună pe gânduri ci să împingă la reacţiune energică pe toţi bărbaţii politici creştini, dacă sunt oameni de caracter şi neatinşi de finanţa jidovească.

Lucian Wolff, după ce precizează amestecul *Lordului Reading* (adică a Jidanului *Isac Rufus*) şi a Jidanului *Sonnino* în desfăşurarea războiului mondial; după ce ne aduce la cunoştinţă cum în fiecare Minister de Externe din marile capitale ale Europei funcţiona câte un departament jidovesc, pregătind soluţionarea chestiunii sioniste cu dominaţiunea Palestinei deşi acolo locuesc 7% Jidani faţă de populaţia arabă, autorul continuă precum urmează:

„In Paris şi în Berlin departamentele jidoveşti erau conduse de către vestiţi profesori Jidani. Unul a fost *Sylvain Lévy*, eminentul savant în limba sanscrită şi actual Preşedinte al *Alianţei Israelite Universale;* iar cel-l'alt este profesorul *Sobernheim*, de asemenea un cunoscut orientalist. Departamentele jidoveşti dela Ministerele de Externe din Paris şi Londra astăzi nu mai funcţionează; cel jidovesc din Berlin lucrează şi astăzi sub conducerea profesorului *Sobernheim*. Ca o recunoaştere a serviciilor ce a adus Sylvain Lévy la Quai d'Orsay, fiul său Daniél Lévy a fost primit în cercul distins al diplomaţiei franceze. Actualmente el este consul în Bombay“.

Aşa s'au servit Jidanii de Ministerele de externe a trei mari puteri europene pentru a promova cauza lor sionistă!

Să vedem acum în ce mod s'au întrodus Jidanii la diferitele conferinţe ale păcii spre a încurca cu diabolică premeditare soluţionarea problemelor puse prin terminarea războiului mondial şi interesând nu neamul lui Iuda, ci liniştita desvoltare a statelor creştine. Iată ce scrie acelaş Lucian Wolff în această privinţă, după ce laudă activitatea Jidovului *Paul Mantoux*, director al secţiei politice dela Liga Naţiunilor:

„In culisele conferinţii din Versailles mişunau mulţi alţi Jidani, ca reprezentanţi trecători ai acelor State, care aşteptau recunoaşterea lor din partea marilor puteri. Astfel Lituania a fost reprezentată de advocatul Jidan din Kowno, numit *Rosenbaum*, cu rangul de asistent al Ministrului de Externe; iar Ukraina avea ca delegaţi doi Jidani pe advocatul din Kiew numit *Arnold Margolin* şi pe *Samuel Zarchi*, medic care practicase până atunci în Londra în cartierul Whitechapel Road. La încheierea conferinţii de pace întâlnim un mic grup de Jidani eminenţi la semnarea tratatelor. Tratatul dela Versailles a fost semnat din partea Italiei de baronul *Sonnino*, din partea Indiei de *Edwin Montagu;* tratatul dela Saint-Germain a fost semnat din partea Franţei de *Louis Klotz;* tratatul dela Trianon a fost semnat din partea Franţei de *Auguste Isaac*. Unii dintre aceşti delegaţi figurează de asemenea printre semnatarii tratatelor minorităţilor cu Polonia, România, Cehoslovacia. Tratatul cu Polonia a fost semnat de nu mai puţin ca trei Jidani şi anume: de *Sonnino, Klotz* şi *Montagu*, pe când tratatele cu celelalte State au fost semnate de *Klotz*“.

Reproducem mai departe destăinuirea Jidanului britanic Lucian Wolff:

„Despre activitatea diplomatică a Jidanilor după încheierea păcii se poate vorbi scurt. Europa (!) a posedat un Ministru de externe Jidov în persoana reposatului *Walter Rathenau*, care în Germania a fost membru în cabinetul Wirth. O carieră diplomatică cu cele mai strălucite perspective a fost în el zădărnicită prin mâna unui ucigaş antisemit. In strânsă colaborare cu el se găsea un alt ambasador Jidan, deasemenea foarte capabil, *dr Luy Hartmann*, învăţatul istoric, care reprezintă încă la Berlin Republica austriacă. In Londra funcţionează *Mr Henry Rabbinowitz* în calitate de cancelar al Republicii lituaniene de curând recunoscută şi cu puţin înainte funcţiona eminentul istoric ruso-jidan *dr Wishnitzer* în aceeaş calitate în delegaţia care reprezenta fosta Republică Ukraina. In Geneva un alt eminent istoric, profesorul *Szymon Askenasi*, reprezintă Polonia ca şef al delegaţiei poloneze pe lângă Liga Naţiunilor.

Atât guvernul sovietelor cât şi trecătoarele guverne militare cari au combătut usurpaţiunea bolşevică au scos la iveală un număr respectabil de diplomaţi Jidani. Printre aceştia bolşevicii sunt representaţi în mod impunător prin *Litwinoff (Finkelstein)* fostul ambasador în Marea Britanie şi asistent al Ministrului de Externe *Kameneff (Rosenfeld)*; sunt reprezentanţi prin succesorul său la Londra prin *Radek (Sobesohn)* care a fost cel dintâi Ministru plenipotenţiar al Sovietelor la Berlin, precum şi prin Jidanii *Saldkind* şi *Rotstein*, cari au funcţionat ca reprezentanţi ai Sovietelor la Teheran. De partea adversarilor Sovietelor întâlnim pe bătrânul advocat pe Senatorul *Vinaver*, care a funcţionat ca Ministru de Externe al guvernului condus de generalul Denikin, pe când *Mandelstamm*, bine cunoscutul jurist în materie de drept internaţional, figura printre reprezentanţii aceluiaşi guvern la Paris“.

In acest fragment autorul jidan recunoaşte că se aflau diplomaţi consângeni cu el în ambele tabere ce luptau pe viaţă şi pe moarte: şi din partea comuniştilor (bolşevicilor) şi din partea acelora cari voiau să restaureze monarhia, cum a fost Denikin. Acum ascultă te rog Domnule cititor, cum sună mărturisirea din Protocoalele Inţelepţilor Sionului, ca să te convingi cum întreaga poli-

© BCU CLUJ

tică jidovească se conduce după aceste Protocoale, pe cari Jidanii tăgăduesc că ar fi provenind din inspirația lor. Ascultă te rog, ca să te convingi despre eterna rea credință a Jidanului, care totul poate nega, nu însă și coincidența între politica destăinuită de Lucian Wolff și următoarea mărturisire din Protocolul IX pag. 53, ediția Roger Lambelin din care o reproduc în franțuzește pentru a nu plana cea mai ușoară bănuială de a-i fi alterat sensul prin traducere:

„Nous avauns à notre service des hommes de toutes les opinions, de toutes les doctrines; des restaurateurs de monarhie, des demagogues, des socialistes, des communards et toutes sortes d'utopistes: nous avons attelé tout le monde à la besogne“.

Așa dar autorul jidan al Protocoalelor recunoaște că are în serviciul cauzei jidovești și restauratori de monarhie și comuniști: tocmai cum ne prezintă Lucian Wolff situația cu „Jidanii în diplomație.“

Dar Jidanul, mândru de succesele rasei lui în zilele noastre, nu se oprește la constatările de mai sus, ci ne mai comunică următoarele date spre a dovedi cât de naivă este conducerea Statelor-Unite, când își încredințează interesele ei în Orient diplomaților semiți; cât de teorizată este biata Polonie când este nevoită să lase a fi reprezentată în streinătate de delegați aparținând celui mai neîmpăcat vrăjmaș al țării ieșită din mormânt. Iată cum continuă în această ordine de idei Lucian Wolff:

„Spre a complecta expunerea de mai sus amintim: *Iudge Abraham Elkus* din New-York fost ambasador american la Constantinopol; *Mark Hyman* din New-York consul general U. S. Shipping Board; *Bernard Gottlieb,* consul american în Sanghai; *Max D. Kirjassof,* consul american în Manciuria; consulii americani *Samuel Sale* și *Samuel Sokobin* în Kalgan (China); mai departe amintim *Jacque Georges Nunberg* prim-secretar de legație al legațiunii poloneze la Berna; *Milan Schwarz* consul al Jugoslaviei la Zürich. Și printre delegații diferitelor state la Liga Națiunilor se găsesc mai mulți eminenți Jidani“.

Aici se oprește prețioasa mărturisire tradusă din cuvânt în cuvânt după lucrarea naționalistului german A. Rosenberg întitulată: „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik“, apărută la München în 1924.

Aducem la cunoștiința marelui public românesc și creștin, că *rabinul Kornfeld* a funcționat până mai ieri ca Ministu plenipotențiar al Statelor-Unite în Persia; și că în Spania a fost trimes ca reprezentant diplomatic al acelorași State-Unite *rabinul Emanul I. Iack.* (cf. „Weltkampf“ din Februarie 1926 pag. 34).

Iată Domnilor fruntași politici români, cari din neprevedere sau din frică v'ați grăbit să îndetățeniți în massă pe Jidani, care este viitorul ce ne așteaptă: după ce au intrat în sânul familiei românești păstrându-și *cele două naționalități:* pe cea românească, prin care profită până la abuz și tiranică dominațiune de toate bunurile cetățeniei noastre; păstrând și naționalitatea indestructibil jidovească, prin care cultivă legătura și solidaritatea exclusivistă cu toți fii lui Israel de pe glob; după ce exploatează la maximum foloasele ambelor naționalități acum tind să pună mâna și pe toate firele conducerii diplomatice așa cum ne-a destăinuit unul din rasa lor: Lucian Wolff.

Dacă au ajuns la acest succes față de popoare mai vechi în cultură, mai bogate, mai pregătite de cât noi în lupta pentru existență, îndrăsniți a contesta, dlor politiciani români că nu vor isbuti să ne ducă și pe noi de nas într'un timp cu mult mai scurt? A da alt răspuns de cât acela care rezultă firesc și deci inevitabil din logica experienței istorice, înseamnă ori incapacitate de a judeca ori rea credință.

Iată de ce, Domnii mei, problema jidovească se pune tot mai acut în România întregită și vă învălue în volbura ei crescândă, ori cât ați căuta să vă ascundeți după degete. Este o fericire pentru viitorul neamului nostru, că se pune cât mai e timp. Aceasta dovedește un înalt dar politic al poporului român, care simte, gândește și se organizează la muncă sub steagul Ligii Apărării Naționale Creștine în divergență de vederi și simțăminte cu conducătorii lui oficiali.

I. C. Cătuneanu.

Țara Zulukafferilor

Când scriem aceste rânduri dezastrul s'a consumat: ceeace naivii de bunăcredință credeau de imposibil, considerau drept exagerare, ceeace *însă L. A. N. C. a prevăzut clar și a indicat profetic în toată* propaganda sa și mai pe urmă *în comunicatul său referitor la alegerile comunale,* prin concursul păcătos și criminal al tuturor partidelor din Țară, s'a făcut. S'au depus listele de candidare în toate comunele urbane.

Acest eveniment a fost precedat de o nemaipomenită târguială scârboasă între partidele politice zise „naționale“ și românești de o parte și grupurile minoritare, sociale — toate dușmănoase consolidării Statului și subversive — de altă parte. Supralicitația în abandonarea și desconsiderarea intereselor naționale, a intereselor vitale ale elementului românesc au luat proporții fantastice; ura, egoismul de partid și patima și-au serbat orgia, căreia numai în trista istorie a descompunerii Poloniei de odinioară îi găsim asemănare. Promisiuni de adevărate autonomii administrative, judecătorești, culturale și bisericești s'au succedat vertiginos în ultimele săptămâni; isgonirea limbei românești, oficiale din administrație și justiție, restituire de clădiri făcute de fostele State impilatoare însă din sudoarea poporului român, călcarea în picioare a reformei agrare în folosul magnaților supărați au fost făgăduite cu inimă ușoară.

Incoronarea abdicărilor rușinoase s'a făcut însă prin listele de candidare. *Orașele din toate provinciile românești, în afară* de cele din Muntenia și Oltenia, *au fost date pradă străinilor, minoritarilor de baștină și jidanilor.* Toată bruma de naționalizare ce a creat'o stăpânirea românească de după Unire, șovăelnică deși binevoitoare. se va irosi fără urmă și românul dela orașe străin în propriai Țară, va deveni iarăș „valahul puturos“, ce va antișambra umil și fără mândrie în fața consiliilor comunale compuse din fischeri și bernadyi. Partidele politice românești în loc de a recunoaște, că orașele cu majorități străine sunt o creațiune artificială a opresiunei de veacuri sau o urmare a invaziei sistematice din Galiția, au ținut de a lor datorie „patriotică și democratică“ *să reconfirme această situație artificială și de privilegiu în dauna elementului românesc* renunțând la naționalizarea orașelor României. Partidele politice uită, că într'un stat conducerea politică, economică și culturală e în mâna comunelor urbane: *cine deține orașele, stăpânește efectiv țara. Partidele politice au dat străinilor stăpânirea ora-*

© BCU CLUJ

şelor în România, pe care astfel au transformat-o **în ţara zulukafferilor:** după cum o mână de europeni stabiliţi în cutare oraş de pe litoralul oceanului au în mână destinele milioanelor de zulukafferi ai hinterlandului african, tot astfel *oraşele noastre administrate de străini vor dicta de astăzi înainte „indigenilor“ din hinterlandul românesc.*

O revoltă generală a coprins toată suflarea românească ce mai păstrează încă un dram de demnitate naţională. Revolta creşte clocotitoare print'o providenţială coincidenţă: Mussolini a rostit în chestia minoritară, în legătură cu italienizarea Trentinului o lapidară cuvântare; *fiecare cuvânt al acestui discurs este o palmă usturătoare aplicată inconştienţei trădătoare a partidelor politice româneşti, fiecare frază o confirmare strălucită a programului minoritar al L. A. N. C.*

Opinia publică revoltată vede prăpastia, spre care este împinsă ţara de către partide, naţiunea românească răbdătoare nu le mai poate erta această ultimă ticăloşie: *paharul s'a umplut; în alegerile generale va isgoni din viaţa publică pe toţi samsarii demnităţii şi intereselor naţionale, cari au scos la mezat viitorul ţării şi al neamului în anii ce trebuiau închinaţi exclusiv consolidării temeinice, conştiente şi energice a României întregite.*

Dr. Valeriu Pop.

SCRISORI DIN PARIS

Activitatea patriotică a studenţilor români-creştini din Franţa

1926 Ianuarie

In articolele mele anterioare am vorbit despre campania de ponegrire, dusă de către jidănimea internaţională, împotriva ţării noastre, — campanie, *susţinută mai ales de către studenţii jidani de supuşenie română*, care în timpul din urmă a luat o vehemenţă neobişnuită la Paris. Abia s'au limpezit valurile de comentarii, bune sau rele, în urma meetingului din sala Wagram, când iată un nou afiş roşu se ivea pe pereţii cartierului latin, invitând populaţia filosemită şi leninistă la Sala Societăţii Savanţilor din Strada Danton, pentru a „protesta“ contra României, unde „se face batjocură din justiţie“.. etc.

Această adunare a fost prezidată de către *Victor Basch,* jidan ungur, naturalizat francez şi profesor de filozofie la Sorbona. Au mai luat cuvântul, printre alţii: *Corcos* dela „Liga Drepturilor Omului“ (adunătură sionistă), în locul lui *Guernut* absent, vorbind contra ideii de „numerus clausus“, — pe urmă *Fournier,* cetind procesul celor din Tatar-Bunar, şi în fine faimosul *Panait Istrate,* fost cetăţean român şi actualmente la solda Moscovei, vorbind despre revoluţia din 19?7 cu o vădită intenţie de a desigura stările de fapt şi afirmând, că în 1907 au fost împuşcaţi 25. 0) de ţărani români. Mă întreb dacă onorabilul domn Panait Istrati, care, nu ştiu cum, şi-a procurat un foarte dubios titlu de „scriitor talentat“, are cunoştiinţe de matematică elementară, aruncând în aer cifre atât de mari, mai ales că din afirmaţiunea dsale rezultă, că în revoluţia de atunci s'a masacrat 0,5°/₀ din întreaga populaţie muntenească şi moldoveană! Dar vezi bine, înaintea unui public care pretinde minciuni sfruntate dela oratori, este uşor să vorbeşti, şi pe urmă s'a dat poruncă dela „camarazi“ că România trebue defaimată cu orice preţ! Dar nu numai comuniştii, ci şi jidanii aveau nevoe de un astfel de om, pentru opera lor subversivă,.. şi, precum se vede, nu a trebuit multă căutare,... domnul Panait Istrati era îndărătul culiselor, aşteptase doar un semn...!

Această memorabilă adunătură de jidani şi comunişti, ce s'a ţinut în ziua de 8 Ianuarie 1926, nu s'a sfârşit aşa precum doreau „camarazii organizatori“. Este poate inutil să amintesc, că studenţii jidani din România erau prezenţi în număr complect! Ei totdeauna sunt acolo unde e vorbă de denigrarea ţării noastre! Da ... dar, nu tocmai spre bucuria acestor „buni români“, *erau de faţă şi câţiva studenţi românicreştini,* cari prin întreruperi continue au conturbat pe oratori, replicând ori decâte ori aceştia au adus injurii la adresa României. Era de prevăzut, că spiritele agitate vor isbucni!

Intr'un moment, studentul jidan *Herşcovici Jean,* originar din ţară, actualmente angajat la o bancă jidovească din Paris, roşu de furie, a început să strige în franţuzeşte: — „Până când mai toleraţi ca banda asta, *care vorbeşte această spurcată limbă,* să vă întrerupă la fiecare moment“...

...Evident, bătaia a început într'un sgomot infernal. Studentul *Cantacuzino* a fost pălmuit, iar doctorul în drept *Salvator Brădeanu,* originar din Arad, a *fost crunt bătut pentru că a cutezat să strige: „Trăiască România-Mare“!..* Intregul puhoiu jidănesc şi comunist s'a abătut cu o nespusă furie asupra studenţilor români, cari abia au putut scăpa din ghiarele lor cu ajutorul poliţiei franceze.

Bătaia a continuat chiar şi pe stradă şi la o nouă intervenţie a poliţiei jidanii au avut obrăznicia să afirme, că dl Brădeanu a fost instigatorul. Astfel dl Brădeanu a fost dus la poliţie. Revoltaţi de atâta ticăloşie, doui francezi, cari dealtfel îi vor servi de martori, anume: dl *Jean Grimaud* redactor la „Quotidien“ şi mare prieten al României, şi dl *Forget,* industriaş domiciliat în Paris, 12, rue de Cail, — imediat au intervenit la comisariat, eliberând pe dl Brădeanu. Dealtfel dsa *intentează proces* contra agresorilor săi din strada Danton, documentând prin certificat medical contuziunile primite. Procesul va fi grandios, căci, de fapt, nu persoane, ci *două idei* stau faţă în faţă: anume *ideea naţională română* şi *ideea mârşavă de subminare elaborată de jidani împotriva creştinismului!!* Domnul Brădeanu, şi Asociaţia Studenţilor Români Creştini din Franţa, deja de acum au primit concursul, anume oferit, al unor avocaţi naţionalişti francezi; în special trebue să amintesc pe dl *Huguet* avocat şi pe dl *Louis Marin,* fost preşedinte de consiliu, actualmente deputat în parlamentul francez şi preşedinte al „blocului naţional“. Dsa, ca unul dintre cei mai mari prieteni ai României, cu devotamentul său binecunoscut a promis, că va înfiinţa la Paris *o revistă franco-română,* şi va strânge legăturile de organizare între asociaţiile patriotice franceze şi studenţii români creştini...! Natural, pe lângă jidani vor pleda avocaţii jidani din baroul parizian, în frunte cu *Henri Torrès,* care nu scapă nici o ocazie ca să ne înjure ţara şi, în special, Dinastia!

Incidentul a relevat comentarii în presa din Paris. Jurnalele „stângei“ fac un raport sec şi imparţial, iar cele din „dreapta“, în special: *„La Liberté“* şi *„L'Action Française“* a-

© BCU CLUJ

tacă vehement pe jidani, zicând, că fiind expulsaţi din ţara lor ei beneficiază de ospitalitatea Franţei pentru ca să-şi vâre ghiarele în bogăţiile pământului francez! Este foarte semnificativă *declaraţia studenţilor patriotici francezi*, cari dau de ştire „intruşilor jidani, ca să nu mai facă meetinguri în cartierul latin, căci în caz contrar vor plăti scump o astfel de încercare josnică"! Care va să zică, studenţii francezi patriotici dela Universitatea din Paris *asigură pe studenţii români creştini de concursul lor,* ori decâte ori nevoia ar cere-o!!

Dealtfel, trebue să constatăm cu bucurie, că *sentimentul patriotic în Franţa e în plină renaştere!* Fascismul, în frunte cu domnul *George Valois*, directorul cotidianului *„Le Nouveau Siècle"*, se organizează cu paşi repezi în întreagă Franţa, formând cohorte şi legioane pentru reîntronarea unei politici naţionaliste, numită: *„politica victoriei"!...*

Asociaţia Studenţilor Români-Creştini din Franţa desfăşură actualmente o activitate patriotică foarte extinsă, combătând cu toate mijloacele pe cei ce ne huiduie ţara şi făcând propagandă prin scris şi vorbă vie în favorul mişcărilor patriotice dela noi, înfăţişându-le în adevărata lor lumină!

Studenţii creştini, conform organizaţiei „Acţiunei franceze", sunt împărţiţi în grupuri de câte zece sub comanda unui căpitan. Toţi, cei ce se înscriu, vor trebui să semneze *o declaraţie de loialitate patriotică.* Până în prezent nu s'au reîntors în sânul asociaţiei decât abia 12 jidani, căci restul, rămânând fidel ideilor marxiste *au refuzat să se considere de români! Este absolut necesar, ca autorităţile noastre în drept să ia imediat contra lor cele mai severe măsuri, interzicând acestor trădători şi defăimători, reîntoarcerea în ţară! Ar fi o crimă de neiertat contra naţiunei române, dacă i-am lăsa şi pe mai departe nepedepsiţi!*

Dealtfel Asociaţia studenţească a şi făcut primele măsuri. Anume, toţi jidanii, cari nu s'au prezentat, *sunt definitiv şterşi de pe lista ajutorului francez!* In locul lor vor intra românii, mai ales că în noua asociaţie abia vor figura 6% de jidani!

Alegerile pentru noul comitet se vor face încurând! Şi asta e necesar cu atât mai mult, că în comisiile provizorice au intrat *băeţi fără experienţă*, în ceeace priveşte circumstanţele speciale ale Asociaţiei din Paris, cari, *intenţionat delăturează* pe cei *„vechi"*, deşi aştia, fiind la Paris dela 1920 încoace, ar avea mai multă *competinţă* şi mai ales *mai multă pricepere* la girarea Asociaţiunii!! Va trece însă şi aceastâ epocă de transiţie;... exuberanţei tinerilor va urma munca mai serioasă a celor „bătrâni", şi sperăm că în scurt timp Asociaţia Studenţilor din Paris nu o să mai fie o adunătură pentru exploatarea ajutoarelor băneşti, ci îmbrăţoşând în fine o activitate *culturală*, va deveni *un splendid focar de propagandă naţional-românească!...*

Eugen Şincai

Glasul unui slujitor al Altarului

E îndreptăţit antisemitismul?

Atragem atenţia marelui public românesc asupra cuprinsului următoarei scrisori, care aruncă o vie lumină în sufletului jidovesc, prins de autor fie în momente tragice ale neamului nostru, fie după istorica zi de 1 Decembrie 1918, când jidovimea din Ardeal, interpretând clauza minorităţilor din actul dela Alba-Iulia, prin glasul a lor doi consângeni spuneau că: **„Ungaria am dat-o gata în 40 de ani; pentru România nu ne trebue decât 10 ani".**

Rugăm pe cititori noştri şi invităm solemn pe toţi aceia, cari pretind să conducă destinele neamului nostru desrobit, să mediteze adânc şi matur, asupra afirmaţiilor mai sus reproduse şi să i-a seama ca, prin indiferenţa unora şi interesul pătimaş al altora. să nu dee o mână de ajutor jidanului, într'u distrugerea Statului român.

Iată textul scrisorii:

Declar d'acapo, că nu voiesc a face un studiu aprofundat a acestei chestiuni, ci pur şi simplu voi descrie unele întâmplări din viaţa mea, cari — cred eu — că vor da un răspuns destul de clar, la aceasta întrebare, care frământă întreg creştinismul, şi în special pe noi Românii.

Am cetit şi urmărit cu deosebit interes acţiunea şi manifestările nobile ale scumpilor şi bravilor noştri studenţi; am cetit mai multe cărţi şi reviste, cari tractau despre jidovi şi talmudul lor.

Atât din acestea, cât şi din cele experiate de mine, am ajuns la convingerea, că pentru neamul românesc în special, şi pentru creştinism peste tot, nu este pericol mai mare, cu poporul jidovesc cu talmudul său.

In cele următoare voi descrie pe scurt unele întâmplări, la cari am fost martor ocular, cari poate, vor da un răspuns la întrebarea de sus.

In timpul războiului, în comuna mea era ultima staţiune de etape a fostei armate austro-ungare, în faţă cu armata rusească din Bucovina. Comandant a acestei etape, mai în urmă a fost un Jidan, cu nume maghiarizat „Rethi", carele avea rang de căpitan.

La mine erau înquartiraţi 2 ofiţeri din armata austro-ungară, un neamţ şi un ceh. Aceştia mi-au spus mai de multeori indignaţi, că comandantul lor era un Jidan, — mi se pare comptabil la o bancă jidovească din Ungaria, — *Cumcă Casa Rotschild a subscris la împrumutul de război mai multe zeci de milioane. — Ungariei şi Austriei, cu condiţiunea ca soldaţii de jidovi să nu fie trimişi pe fronturi, ci să fie folosiţi la etape, spitale, în cancelarii etc. în interiorul ţării, departe de tuauri şi aeroplane.* Aceasta s'a şi dovedit şi constatat pe deplin în decursul războiului.

Era înfiorător tractamentul soldaţilor de „valahi", înturnaţi de pe toate fronturile, ca invalizi şi storşi de puteri.

Este grozav ce povesteau aceşti nefericiţi.

Nu stăruesc asupra celor auzite, ca să nu apar preocupat. Şi acum:

Altă întâmplare:

In anul 1915, când armata Austro-Ungară a scos pe Ruşi din Bucovina, colonelul de jandarmi din această ţară, colonelul Fischer — dacă nu mă înşel — Jidan de origine şi meserie, a pornit cu o furie de tigru asupra bieţilor români, — cari au rămas la vetrile lor, în decursul ocupaţiunei ruseşti, pe toţi i-a suspicionat ca spioni vânduţi Ruşilor şi îi tracta în cel mai sălbatic mod. Ii prindea, îi lega deolaltă şi îi trimitea la Curtea Marţială, — sfârşitul era puşca şi spânzurătoarele.

Fraţii din Bucovina vor şti povesti multe despre aceasta hienă îmbrăcată în piele de om.

© BCU CLUJ

Imi aduc foarte bine aminte, că în toamna anului 1915, în o zi mă aflam pe drumul de ţară şi povesteam cu nişte parochienii despre întâmplările zilei — deodată vedem că să apropie un convoiu de oameni, însoţiţi de jandarmi şi soldaţi. Erau tot câte doi legaţi deolaltă — cu lanţuri de mâni — apoi unul de altul legaţi şi de picioare tot cu lanţuri, — sdrenţioşi, flămânzi, istoviţi de drum, — căci vineau din Bucovina tot pe jos îi aduceau la Curtea marţială în Bistriţa; învinuiţi de spionagiu, erau înainte vreo 2 preoţi apoi câţiva învăţători şi intelectuali şi pe urmă mai mulţi ţărani, de toţi un convoiu cam de 40 persoane. Totă lumea îi compătimea şi le trimeteau câte o vorbă de încurajare şi mângâiere; numai jidanii să purtau în cel mai infam şi obraznic mod, mergând pe drum scupiau pe preoţi în barbă îi loveau cu balegă culeasă de pe drumuri, sbereau după ei, îi arătau cu degetul şi le adresau fel de fel de vorbe de ocară...

La staţiune a căii ferate din comuna mea, unde trebuia să fie învagonaţi, întrucât am întrebat pe un preot, care e cauza acestui tractament? Mi-au spus, că Jidanii din Bucovina au făcut fel de fel de arătări mincinoase, mai ales contra preoţimei, în urma cărora, cei mai mulţi au fost arestaţi şi maltractaţi ca cei mai mari criminali.

Ne-a umplut de groază şi de oroare acest tractament.

Alt Jidan a făcut o arătare falsă contra mea, spunând, că am vorbit lucruri secrete, cu preoţii aduşi din Bucovina. Cu mare greutate şi cu mari jertfe, am scăpat de nu am fost internat la Şopron, ori în altă localitate din Ungaria.

Culmea la toate o face următoarea întâmplare:

In Februar 1919, mă întorceam dela Clinica din Cluj, unde am fost sub tractare medicală „ca bolnav de gripă spaniolă".

In cupeul, în care am întrat cu o fetiţă a mea şi cu un fiu al meu, care era ofiţer în armata română, şi comandantul pieţii din Cluj — au întrat şi 2 bărbaţi bine şi elegant îmbrăcaţi — cu inele, oroloage şi lanţuri de aur — şi în o limbă germană jidovită au şi început a discuta despre evenimentele zilei.

Copiii mei au eşit pe culoarul vagonului, unde povesteau cu cunoscuţi de — ai lor; — iar musafirii mei au rămas în cupeu şi discutau mai departe. Discuţia era, să înţelege, în jurul celui mai mare eveniment dela noi „Adunarea şi hotărârile dela Alba-Iulia". Erau foarte veseli de hotărârea adusă referitoare la minorităţi. Unul din ei, cel mai tinăr zicea: „Jetzt können wir ungestört arbeiten". Eu am înţeles ce voia dânsul să zică cu aceasta şi am făcut o mişcare, care poate, m'a tradat, că am înţeles discuţia lor:

Ei îndată au început a vorbi ungureşte, crezând poate, că eu a-şi fi din Regat şi nu pricep limba ungurească. Eu m'am resemnat şi am stat liniştit mai de parte, învălit în bunda mea, fără ale da nici cel mai mic semn, că m'ar interesa discuţia lor.

Ei au continuat discuţia despre obiectul început, în limba maghiară.

Cel mai bătrân din ei, un Jidan îngînfat, în un ton batjocoritor zice:

„Ţara ungurească am nimicit-o în 40 ani, — a nimici România nu ne trebue numai 10 ani".

Auzind aceasta, mi-am pierdut liniştea, şi voiam să chem pe fiul meu, să-i deţină. La staţia proximă, când era să pună mâna pe ei, au dispărut din tren.

Cum s'au desvoltat lucrurile de atunci şi până astăzi, dovedesc pe deplin că profeţia Jidanului, dacă neamul nostru românesc nu se va trezi din nepăsare şi letargia, în care l'au înăduşit suferinţele războiului; — se va împlini în tocmai. Nu peste multă vreme mândra şi bogata noastră Românie va fi într'u toate stăpânită de Jidani, iar noi poporul autohton vom fi robii lor, vom mătura stradele oraşelor noastre stăpânite numai de Jidani, şi vom bate cuie în lăzile, în cari îşi trimet Jidanii unii la alţii bogăţiile adunate de pe pielea noastră, cu sudoarea şi munca noastră, cum zice Jidanul Isac Blümchen despre francezi. („Dreptul rasei superioare", de Cătuneanu).

Nu mai lungesc aceasta corespondenţă, ci închei ca strămoşii: „Videant consules"... şi acum întreb eu: „E îndreptăţit antisemitismul?"

Răspund:

Dacă Jidanii din toată lumea s'au organizat în „Alianţa universală israelită", contra creştinismului, (vezi opul sus citat, din Cătuneanu) dacă la noi în ţară toţi Jidanii, din toate partidele politice, cari au avut neprecauţiunea şi nefericirea să-i primească de membrii în sânul lor, s'au organizat în Uniunea Evreilor pământeni, cu tendinţe contra neamului şi ţării noastre, — eu sum de firma credinţă şi de nestrămutată convingere, că noi toţi Românii buni şi creştini adevăraţi, nu numai că avem dreptul, dar suntem datori a ne organiza în un fel de alianţă antisemită; (precum Jidanii în alianţele lor sunt anticreştini) şi pe toate căile iertate şi neiertate, cum fac şi Jidanii, să ne apărăm neamul şi ţara de pericolul jidovesc.

La întrebarea mea fiecare Român adevărat şi creştin bun să-şi deie răspunsul şi să lucre în consecinţă dacă vrea să-şi vadă neamul mare şi puternic.

Blestemul părinţilor, moşilor şi strămoşilor nostri, şi celor 800.000 cari şi-au vârsat sângele pentru aceasta ţară va cădea asupra tuturor fiilor neamului nostru rătăciţi şi vânduţi Jidanilor şi străinilor.

Ocasiunea e binevenită. Din iniţiativa şi la stăruinţa Marelui Român A. C. Cuza profesor universitar, cu concursul mai multor fii vrednici ai neamului nostru au pus baza la o nouă organizare a neamului nostru „Liga Apărări Naţionale Creştine" cu deviza *„Hristos, Regele şi Naţiunea"* şi cu un frumos program de apărare contra Jidanilor.

In aceasta Ligă este dator să între fiecare fiu a neamului nostru, care e Român bun şi creştin adevărat, să lucre din toate puterile la realizarea măreţului ideal a acestei ligi, şi cine nu va întra este sau condus de interese personale materiale, sau e vândut străinilor şi în special Jidanilor. Aceştia sunt fii pierduţi şi rătăciţi a neamului nostru, cari trebue tractaţi ca atari.

Ţăranului bun şi cuminte, cum şi tuturor celor vrednici le pun înainte *„Blestămul Românului"*,

„Scoală Române din somn,
Dacă vrei să te faci domn".

Eliseu Dan,
paroh. ort.
(Valea Bârgăului)

Un proces stârnit de jidani

La 1 August 1925, jidanul Lehrmann, unealtă criminală a patronului său Grünspan, lucrând conform principiilor diabolice ale Talmudului că „pe cel mai bun dintre creştini ucide-l," (toiv sebesgoim hourog) a atacat într'un mod laş şi mişelesc (jidovesc), într'o stradă dosnică, pe iubitul nostru conducător, dl prof. A. C. Cuza rănindu-l grav la faţă.

© BCU CLUJ

Față de astfel de provocări — când Jidanii atentează la viața noastră chiar în Țară la noi — revolta tuturor Românilor și îndeosebi a întregii studențimi a fost unanimă.

După cum era firesc, indignarea celor cari înconjoară pe dl Cuza era atât de mare, încât în momentul când autorul moral al agresiunii Grünspan, eșia din tribunal, tînărul student Gh. Urziceanu, care-l aștepta pe trepte, a tras 4 focuri de revolver în nemernicul jidan fără însă a-l atinge.

Fiind arestat și întrebat pentru ce a făcut aceasta, a răspuns: „Am apărat cinstea și viața unui bătrân care nu se putea apăra!"

După 26 zile, el a fost pus în libertate până la termenul judecării.

Acest proces, care se va judeca la Curtea cu jurați din Iași în Martie c. este numai un inel din nesfârșitul lanț al procesului pe cari jidanii, prin actele lor zilnice de provocațiune, le deschid.

Prin actul studentului Ionel I. Moța, s'a arătat că ne ținem cuvântul dat și știm să pedepsim trădarea din partea oricui ar veni — lovind în Românul necinstit.

Prin actul lui Corneliu I. Codreanu, s'a arătat, că studențimea română creștină înfrânge orice obstacol i s'ar pune în calea idealului ei național — lovind în Românul înstreinat.

Prin actul tînărului Gh. Urziceanu s'a arătat, că *la fapte răspundem cu fapte* și că ori de câte ori se va găsi un ticălos care să atenteze la viața noastră se vor găsi zeci de apărători ai cinstei și vieții românești — lovind în streinul parazitor!

Studențimea creștină, solidarisându-se cu colegul ei Gh. Urziceanu, cere Juraților Ieșeni: *Achitarea!*

Curtea cu Jurați din Iași, prin verdictul ce-l va aduce, ne va arăta, dacă Românul atacat pe pământul în care-i zac strămoșii mai are sau nu dreptul să se apere contra acelui care n'are nimic sfânt aici la noi, decât amintiri de ghișăft, de despoiere a Românului și de atentate încercate dar nereușite.

Ion Delapoiană.

Intorsătura vremii

Sunt doi ani trecuți decând sala Teatrului Național din Cluj, plină de lume, a fost sguduită de o unanimă și puternică manifestație ostilă, ce se făcea președintelui Sindicatului Presei române, pentru faptul motivat că și-a pus talentul și puterea de muncă în serviciul celor contrari și streini aspirațiunilor noastre naționale. Zădărnicirea conferinței și strigătele de „renegat" cu care a fost urmărit până a părăsit scena, desigur o fi născut o întrebare în mintea dlui C. Bacalbașa că de ce oare mai continuă să mai rămână la ziarele „Adevărul" și „Dimineața"! Răspunsul l'a dat dsa, prin scrisoarea-demisie: „salariul și beneficiile în calitate de președinte al societății anonime „Adevărul". De atunci și până când sentimentul de adevărat român a învins, în sufletul vechiului ziarist s'a dat o adevărată luptă între renunțarea la isvoarele materiale de existență și imboldurile instinctive ale firii românești. Punctul culminant l'a ajuns după cum spune, când: „Văzând la Paris, în arondismentul XIV, afișe mari lipite pe ziduri în care se anunța că în România s'ar petrece orori, că în Basarabia s'ar fi ucis 15,000 de oameni nevinovați și se convoca la o adunare cetățenii spre a protesta împotriva „barbariilor" săvârșite de români! Aceasta fiind opera misionarilor și propagandiștilor străini cari au trecut prin ospitaliera noastră țară sub titulatura propusă și ipocrită de trimiși ai umanitarismului internațional" și când sunt primiți cu mănuși de gală nepoftiții pretinsului umanitarism iau pe banca acuzării este adus grănicerul ce și-a făcut datoria către: neam, țară și rege, revolta a isbucnit și inevitabilul s'a întâmplat. Dl Bacalbașa a fost reprimit și sărbătorit de tovarășii de muncă și în uralele unanime de comună simțire s'a spus: „Presa română din țara românească să fie cu adevărat românească". Gestul dlui Bacalbașa a atras însă și o serie întreagă de importante evenimente pentru atitudinea viitoare a opiniei românești. Neobositul luptător al „ideii naționale" dl Goga, a comentat în două numere consecutive ale revistei „Țara Noastră", fraza dlui Bacalbașa: „In țara noastră se pregătește o mare și lungă bătălie în care vor figura toți cei care-și iubesc țara", cu o analiză obiectivă a situației actuale dela noi; Sindicatul ziariștilor a rupt îngrădirile pretinse statutare și-a blamat comitetul timid și sincer, deschis și-a făcut „Protestul" de buni români, iar pe dl Costa-Foru, cel ce s'a făcut unealta mârșavă a intereselor streine l-au eliminat cu risicul de-a fi concediat ca răscumpărare ziaristul C. Demetrescu dela „Adevărul" și „Dimineața"; — Societatea Scriitorilor români, se adresează opiniei publice a lumii, denunțând uneltirile subversive ale dușmanilor interni și externi, ce subminând în interior și ponegrind în străinătate caută să sdruncine existența României.

Toate acestea dovedesc îndeajuns, puternicul avânt al curentului de regenerare a vieții naționale.

Singuri însă politicianii nu simt ce se petrece în jurul lor. Sus în dealul Mitropoliei se știe doar a se înjura și batjocori, se știe strica ce alții au făcut și se știe spune dela tribuna parlamentară, tinerimei universitare: „bande de anarhiști". Epitetul ofensator indignează pe cei ce cu sinceritatea tinereții — de care desigur oratorul din parlament n'a fost lipsit la vremea sa — își manifestă întreaga direcție de gândire pentru întronarea în Țara Românească a unei vieți noui, conformă cu dictonul vremii. — Chiar analizându-se din punct de vedere moral și materi al situația detestabilă în care a ajuns din cauza politicei egoiste de partid, armata, funcționărimea, și studențimea, nu se poate admite ca măcar sentimentele de naturală și sinceră dragoste pentru neam, ce le reprezintă studențimea — acum ca și altădată — să fie contestate și studențimea calificată ca o masă inconștientă în acțiunea sa.

Toată pleava de vorbe ce se împrăștie azi în parlament unde printr'o oratorie seacă, cu orice ocazie, se caută să se mascheze în fața poporului inactivitatea, nu poate să justifice cu nimic vre'o acțiune de comună colaborare a tuturor forțelor din această țară pentru consolidarea și armonica desvoltare pe ogorul culturii și al economiei național. — E o jalnică și tristă destrăbălare în activitatea publică și în care cei chemați și datori a o schimba, persistă a trăi de șeapte ani încoace. Intâmplări ca cea a dlui Bacalbașa însă, trebuesc fixate, cu atât mai mult în sfera de acțiune a politicianilor, cari prin jocul norocului stăpânesc o relativă influență în distribuirea favorurilor și pe care cu o inconștiență condamnabilă o vând împreună cu eventuala capacitate personală, fie băncii Marmarosch ce murdărește tricolorul național pe corpul semit, fie fabricei Renner sau altor intreprinderi comerciale cari nici-când n'au avut și nu vor avea senzația vre'unei dureri când țara sufere.

© BCU CLUJ

decât o singură dorinţă „banul“ prin care să cumpere cu onorarii ocazionale şi tantieme periodice pe românul slab de înger şi să devie stăpânii bogăţiilor ţării, ca în urmă liberi să dicteze şi să întroneze viaţa după principiile semito-umanitariste. Şi tot atât de mult trebue să tresalte conştiinţa celor ce sprijinesc prin concursul lor, câştigarea nejustă a procesului contra moţilor sau altor nedreptăţi de care ţara geme. Dacă toţi cei ce fac astfel — să le zicem cum trebue, renegaţi ai intereselor naţionale — n'au avut fericirea de a fi readuşi individual la simţul realităţii prin „vocea masei condusă întotdeauna de instinctul conservării naţionale, să ia acum aminte că gestul şi cuvântul ziaristului român ce scria la „anumita presă“, îi vizează direct, atât prin importanţa clarei viziuni că: „se va deschide la noi o mare bătălie...“ cât şi prin întâmplările recente, aduse de întorsăturile vremii.

I. Adămoiu

Pro domo

Analizând, chiar superficial, aspectele sub cari generaţia de azi tinde să-şi croiască viitorul, vedem tendinţa generală de a tulbura pacea publică, în tainica speranţă ca fiecare să-şi asigure pentru sine şi ai săi, prin triumful partidului căruia aparţine, sinecure grase în administraţie, deoarece idealul oamenilor de azi este de a trăi din bugetul Statului. In loc ca agricultura să fie desvoltată şi în loc ca industria şi comerţul să intre în posesiunea populaţiei de baştină şi cu drept natural asupra lor, năzuinţa generală este incropirea averilor rapide şi fără a se alege mijloacele. Aşa se explică asaltul care se dă la buget. Evident, această pornire a creiat o situaţie cu totul potrivnică intereselor naţiunii şi continuarea ei contribue în cea mai largă măsură la stabilirea unui obiceiu: acela de a creşte şi întreţinea în mod parazitar pe spinarea societăţii o clasă de oameni pentru cari singurul ideal este căpătuiala. Pentru ca să nu fim interpretaţi greşit vom preciza că, nu ne referim la funcţionarii publici de carieră, faţă de cari avem o admiraţie şi îi stimăm.

In felul acesta ar trebui să credem că mergem cu paşi siguri spre ruină. Singura nădejde care ne-a mai rămas e pătura ţărănească, care deşi înapoiată în cultură din cauza vitregiei timpurilor, totuşi a dat escelente dovezi că şi-a înţeles menirea şi continuă a-şi munci ogoarele aducând preţioase contribuţii la menţinerea la un grad mai înalt a avuţiei naţionale. Este aceasta o constatare care nu sufere nici o modificare.

Paraziţii bugetului, prin apucăturile lor, au înlesnit străinilor, şi în special jidanilor, să acapareze industria şi comerţul. In mijlocul nostru au invadat toţi jidanii alungaţi din Polonia, Cehoslovacia şi alte ţări. La noi au venit ca la pământul făgăduinţii. *Până când românul de baştină află dolarii în America, jidanii află mai mulţi dolari în România.* Şi oricât de paradoxală s'ar crede această afirmaţie, ea corespunde perfect adevărului. *România este pământul făgăduinţii pentru lăcuste însă nu pentru români.* Această situaţie este creiată de către o clasă de oameni cari trecând cu uşurinţă peste normele cari se impun oricărui om care aparţine şi îl interesează viitorul neamului din care face parte, au înlesnit, cu bună ştire, împănarea ţării cu străini cari au venit aici nu pentru a contribui la desvoltarea noastră ci pentru a ne stoarce de avutul pe care l-am câştigat cu preţul cunoscutelor jertfe.

Ajunşi aci, acei pe cari îi doare starea în care ne aflăm, vor trebui să reacţioneze; va trebui să inversăm situaţia fiindcă ar fi nedemn şi am fi nedrepţi cu memoria strămoşilor noştri când am lăsa să se perpetueze starea de azi.

Cu mijloacele cari ne stau la îndemână va trebui să facem să se înţeleagă de către aceia cari îşi bat joc de neamul nostru că aşa nu mai merge. Industria şi comerţul revine de drept românilor, singurii băştinaşi ai acestor frumoase plaiuri şi aşa fiind va trebui necondiţionat să le trecem asupra lor.

Va trebui apoi ca pe acei învăţaţi să înjumătăţească bugetul să-i obişnuim cu munci folositoare. Aici e rolul tuturor oamenilor de bine, geloşi de viitorul neamului. Potlogăriile în administraţia publică nu se fac fără cunoştinţa mai multora şi dintre acei mulţi ar fi de dorit ca să se afle cine să le aducă la cunoştinţa mulţimei pentru ca publicul să fie pus în situaţia de a le putea reprima la timp.

Nu trebuie să se înţelenească credinţa, dealtfel înstăpânită între jidani, că la noi cu bani se poate face orice; se pot comite orice nedreptăţi.

Când vom ajunge ca în ţara noastră să nu fie nimic disponibil de înşelat şi furat, jidovimea îşi va căuta alt pământ cu făgăduinţi, se va năzui a munci onest, în orice caz jidanul parazitar se va elimina dela sine, sau pentru noi, el va pierde, cel puţin, caracterul său răufăcător.

At. Motogna

Dând ajutor ştiinţei, dăm cel mai preţuit obol ţării şi neamului

In numărul 6 al revistei „Natura“ din Iunie 1925 se scrie la pag. 26 „Cu prilejul zilei Pasteur s'au strâns în Franţa 9 (noauă) milioane de franci pentru ajutorarea feluritelor laboratoare de ştiinţă ca de pildă: fizică, chimie, astronomie, matematică, mecanică, ştiinţe naturale, agronomie, medicină. In acelaş timp ziarul „Le Matin“ deschizând şi el o listă de subscripţie pentru ajutorarea muncitorilor din laboratoare a adunat o sumă frumuşică de trei milioane de franci.

In nr. 7 tot al rev. „Natura“ din 7 Iulie 1925 la pag. 32 dl profesor Longinescu, învăţatul nostru în chimie, scrie cam aşa: De-o bucată de vreme primesc scrisori de urare că în sfârşit după o luptă de 20 ani voi avea laboratoare de chimie, cari azi sunt nişte adevărate grajduri; căci cu prilejul venirii la Bucureşti a celor mai mari învăţaţi în chimie din lume pentru a ţine un sfat, se va iscăli un hrizov de înfiinţare a acelor laboratoare. Aceste sunt ştiri gazetăreşti. Nu numai că nu voi avea laboratoarele visate, dar din adresa trimeasă decanatului de ştiinţe se vede rugămintea mea de-a avea grijă, că stricând laboratoarele vechi, să nu se întâmple cumva să nu pot ţine cursul regulat cu cei 250 de studenţi“.

Aşa stau laboratoarele de chimie din Capitala ţării, pe când se strigă în toate părţile, că chimia cu gazele ei va fi hotărâtoare în războaie şi'n timp de pace, aducătoare de bogăţii prin pregătirea îngrăşămintelor de pământ şi altele. Celelalte laboratoare

© BCU CLUJ

de ştiinţe nici nu mai vorbim, căci deabia se pot face cursuri cu studenţii, cari se înăduşă în ele.

Ce citesc însă în gazeta dela Orăştie „Plugarul luminat“ nr. 9 din 5 Noemvrie 1925? Dl Todică scrie, că după socoţile făcute de dl Obreja dela minister banii cheltuiţi pe spirt şi pe alte băuturi de întreaga ţară, numai în anul 1924 s'au ridicat la suma de unsprezece miliarde şi jumătate (11½ miliarde) lei. Se spune mai departe, că cu aceşti bani cheltuiţi pe băuturi, cari împrăştie relele în ţară şi aduc boli, s'ar putea plăti toţi învăţătorii şi şcolile din ţară şi toţi studenţii ar putea umbla la şcoli fără nici o cheltuială din partea părinţilor.

Aceste fapte ne pun pe gânduri şi cer să ne întrebăm cam aşa: Dacă ştiinţa a ştiut să iscodească maşina cu aburi, motorul cu benzină, fotografia, telefonul fără sârmă, aeroplanul şi atâtea, care din care mai minunate, nu va şti ea oare să înfrâneze năravurile rele, cheltuelile de prisos, luxul şi altele şi'n schimb să facă, ca acei oameni, cari nu ştiu pe ce să împrăştie banii, să deie măcar a zecea parte din banii lor de prisos, pentru ajutorarea ştiinţei, care lucrează curat numai pentru binele oamenilor? Câţi din cei răniţi în război s'ar fi întors acasă, dacă n'ar fi fost doctorul lângă ei, să le închidă rana? Câţi ar fi în viaţă azi din cei rămaşi acasă, dacă holera, tifosul, vărsatul şi altele n'ar fi fost oprite de doctori prin injecţiile făcute la timp înainte de a se năpusti boala. Câţi oameni nu s'ar îneca în largul mărilor, dacă telegrafia fără sârmă dela corabia ce stă să se scufunde n'ar putea înştiinţa corăbiile nevăzute din jur să-i vie în ajutor. Institutul Pasteur din Cluj vindecă în fiecare an cam 3000 de oameni muşcaţi de câne turbat şi'n ţara întreagă se vindecă atunci cam 10,000 adecă zece mii.

Ce ajutor mare ar da aceşti oameni scăpaţi cu viaţa, dacă din bună voe ar face un dar spitalului. Un bogat ar da mai mult, un sărac mai puţin. Să zicem, că fiecare din cei ce ies din spital ar da o sută de lei, iacă s'ar strânge un milion de lei pe an. Din aceşti bani s'ar putea acoperi mult din sărăcia cu care luptă aceste spitale. Azi se adună multe milioane şi miliarde în toate ţările pentru îngrijirea celor bolnavi de tuberculoză. Nu zic e bine că se adună şi că lumea se îngrijeşte de alinarea celor bolnavi, dar cine poate şi cine ştie să se îngrijească şi să-l vindece mai bine ca medicul învăţat, care dacă ar avea mijloacele trebuincioase la îndemână ar descoperi cu o zi mai de vreme şi leacul împotriva acestei boli, care leac de bună seamă nu va cere atâtea cheltueli ca cele de azi. Numai puţine boli au mai rămas, la cari nu li s'au găsit încă leacul. Leacurile se pot găsi atunci mai uşor, când nu o ţară şi nu un singur învăţat dintr'o ţară lucrează la ele, ci multe ţări şi cu mai mulţi învăţaţi deodată! Astăzi învăţaţii nu pot lucra decât în case mari, largi, cu aparate multe şi scumpe şi cu ajutoare multe de oameni.

Aceste toate cer bani şi iară bani. Va zice cineva de unde să se ieie atâţia bani, că şi aşa omul nu mai poate dovedi cu birurile. E drept, că din birurile grele se susţin funcţionarii, armata, şcolile, poliţia şi tot ce se ţine de bunul mers al gospodăriei ţării. Pentru toate acestea conducerea ţării împarte banii într'o măsură cuvenită şi potrivită, cerută de împrejurări. Ce folos însă, că şcolile noastre chiar şi cele mai mari, fac învăţătură şi ştiinţă împrumutată dela străini, fără aparatele şi fără mijloacele pe cari le-au străinii, cari le-au iscodit. Profesorii şi studenţii noştri fac ştiinţă din cărţi, cu creta pe tablă şi mai ales în vis. Ţara cheltueşte bani mulţi pe cele de mai sus, şcoli, diregătorii, slujbaşi numai ca să zicem şi noi, că suntem în rând cu lumea. Ţara nu se întreabă, că puterea şi sufletul acelei armate, poliţii ori şcoli de unde vine şi'n ce stă. Ea nu se întreabă, oare unde mergem şi unde vom ajunge, dacă tot ce este putere şi suflet în armată, şcoli şi'n altele nu este decât de împrumut uşoratic. Ce folos, că în şcoli învaţă cineva să se facă profesor şi profesorul la rândul lui nu face alta decât împrumută din cărţi, vorbeşte, scrie, dă din mâni şi sileşte şcolarii să ştie desemna aparatul, pe când nici profesorul şi nici studentul n'au avut fericirea să-l vadă şi deci să lucreze cu el. Studenţii ajunşi profesori cei mulţi din obişnuinţă se îndeletnicesc cu poveştile, ori alţii cu toată mintea scăpărătoare ce-ar avea-o scârbiţi vor face la fel, vor înjura, vor visa şi aşa la nesfârşit. La noi se face şcoală pentru ca să ştim povesti, să ştim suci şi învârti limba, dar nu să ştim lucra, să ştim da roade, căci nu sunt bani.

In timpul războiului au fost destul patru ani de despărţire între Germania şi celelalte ţări, pentru ca să nu se poată împrumuta şi pentru ca în acest restimp unul din duşmani să născocească lucruri mai minunate ca celalalt şi să-l dovedească în luptă. In timp de pace se duce aceiaş luptă pe tărâmul ştiinţei între popoare, măcar că nu ar trebui să se ducă luptă, ci ar trebui să se ajute unele pe altele. Se pare că lupta rămâne o lege stăpânitoare a firii.

Ce-i drept în timp de pace se împrumută popoarele unele pe altele cu ceeace au iscodit, de obicei cu ceeace cred că le-ar aduce un folos, dar când e vorba de iscoade mari, atunci le ţin ascunse şi nu le dau la iveală decât atunci când viaţa e în primejdie ori vreau să doboare pe alţii.

Ce folos, că se fac şi schimburi de învăţaţi între o ţară şi alta? dacă învăţatul pregătit în străinătate, sosit acasă, se uită la păreţi şi pierde timpul povestind la studenţi ceeace a văzut acolo, pe când studenţii cheltuesc sudoarea părinţilor şi-a lor înzadar învăţând să poată răspunde ce l-a povestit profesorul.

Munca ştiinţifică şi muncitorii învăţaţi sunt altceva ca profesorii, cari sunt siliţi a face ştiinţă şi carte din poveşti şi din chipuri din cărţi. Muncitorii învăţaţi sunt aceia, cari sunt datori şi cari pot da suflet şi putere de viaţă unei naţii. Ei pornesc croiuri nouă în viaţa unei naţii. Ei îndrumă pe căi nouă şi bune porniri vechi. Ei se îngrijesc de primenirea şi întărirea tuturor tărâmurilor de muncă dintr'o ţară. Ei sunt podoaba naţională. Cu oameni de aceştia şi numai cu de-aceştia cât mai mulţi, ţara se poate îmbogăţi, se poate ferici şi-şi poate câştiga dreptul la mulţămită şi cinste din partea lumii.

Ar fi o ruşine să zicem, că ţara nu are oameni de-aceştia. Sunt, dar ei sunt legaţi de mâni şi picioare, din lipsă de bani.

Cum s'ar putea aduna bani?

Cred, că fiecare om învăţat şi om de rând ar putea da câte un plan. Dacă în loc de planuri ar da numai câte-o sută de lei pe an fiecare om, dela 18 milioane s'ar strânge aproape două miliarde lei pe an. Cu aceşti bani muncitorii învăţaţi ar fi mulţumiţi şi-ar putea lucra. Dar de bună seamă că aceasta s'ar putea face cu greu, doar sub formă de timbre, sau biruri asupra celor, cari se bucură mai mult de pe urma muncii oamenilor de ştiinţă. Dar dacă ne gândim la cele 11½ miliarde de lei cheltuiţi în 1924, daţi pe gât la vale, pe băuturi pentru ca pe urma lor lumea să capete tuberculoza şi alte-

© BCU CLUJ

boli, nu i-ar fi îngăduit ştiinţei oare ca să ridice taxa băuturilor cu 50% ajutând astfel pe de-oparte la stârpirea răului, iar pe de alta la adunarea unei sume de cinci (5) miliarde de lei. Când ne mai gândim la taxele pe lux, automobile, fabrici parecă tot se mai zăreşte o nădejde de viitor. Când Statul nu poate, ori nu înţelege să sprijine şi să creieze scoli de cercetare, de muncă şi nu de imitaţie ori de modă, trebue ea oamenii de ştiinţă, de bine, înţelegători şi iubitori de ştiinţă, să şi deie mâna, să înjghebeze o tovărăşie şi să-şi încerce puterile spre a găsi mijloacele de muncă spre binele obştesc. Atunci cred, că profesori şi studenţi, bănci şi societăţi cu suflet şi inimă românească vor da şi vor stărui să adune obolul pentru ştiinţă.

Gh. Bujoreanu

CRONICA CULTURALĂ

Vechea cultură românească

Cine cunoaşte trecutul va pricepe prezentul. La aceasta máximă mă gândeam când răsfoiam cărţile istoriei, când ascultam prelegerile de istorie la liceu sau conferinţele universitare. Da, e adevărat, cine cunoaşte trecutul unui popor, înţelege şi politica de astăzi, mersul afacerilor guvernamentale, diplomaţia şi toate altele.

Mă întrebam de multe ori, de ce istoriografia română nu se poate elibera de preocupări învechite, nejustificate şi fără vre-un temei ştiinţific. Mai ales manualele de istorie. Cine crede a găsi în ele istoria veche română, se înşeală. Ba e vorba de istoria Dacilor, ba de istoria romană. Nu trece zi, să nu citeşti, că poporul român a luat naştere din împreunarea daco-romană. Despre vechea istorie română în zadar va căuta cercetătorul ştiinţific de a găsi ceva potrivit. Şi totuşi, a existat o cultură străveche română. Chiar un A. D. Xenopol în volumul întâiu al istoriei româneşti vorbeşte despre Dacia anteromană, şi nu, cum s'ar aştepta cetitorul, despre vechea istorie română. Şi totuşi, există o istorie veche română cu o tradiţie de mai bine ca 2 mii de ani.[1] Laşitatea istoriografilor noştri însă operează cu noţiuni greşite, goale şi fără cuprins şi conţinut. Astăzi încă lipseşte o explicare, ce se sileşte a sublinia descendenţa traditionalismului român într'un mod şi fel mai apropiat de adevărul istoric. Politica zilelor noastre e preocupată de chestia minoritară. Cine mai are vreme, să se ocupe cu chestia română! Noi, purtătorii acestei tradiţii şi mandatarii culturei străvechi, cum să răsplătim datoria strămoşilor noştri faţă de cei în viaţă? Cu vorbe goale fără înţeles? Ce e mai sfânt, amintirea strămoşilor noştri sau găzduirea străinilor în hotarele româneşti? Ce e de folos pentru noi, întărirea elementului românesc sau o crâşmă internaţională?

Elementele vechi a limbei daco-română sunt cunoscute. Cea mai veche clădire română, un templu antic cu înscripţii latine, transformat într'o biserică creştinească, situată în comuna Demşuş, jud. Hunedoara, ne dovedeşte, că creştinismul la noi chiar în al II lea secol după Chr. a prins primele rădăcini. La Sarmisegetuza era reşedinţa regilor vechi români. Aici se concentra reţeaua şoselelor, aici era centrul cultural, aici se petrecea viaţa publică. Aici se afla castrul, baia publică, templul lui Mithra, clădirile particulare şi monumentele funerare. Amfiteatrul, astăzi în ruină, era scena tragediilor româneşti. Chiar dl Victor Eftimiu în prezent prelucrează dramele antice a lui Sofocle. Cine ne va înscena odată teatrul român de odinioară? Regele Decebal e mai bine cunoscut. Dar despre român Boirebista, care a trăit pe la anii 50 înainte de Chr., cine ştie ceva mai de aproape despre el; sau despre regele român Oroles? Până la anul 271 d. Chr. regatul vechi român a bătut bani de argint în monetăria proprie.[2])

Cultura latină deabia ne-a atins. Ce a rămas în urma campaniei a lui Traian în anii 101—102 şi 105—106 d. Chr. se mărgineşte la o mulţime de inscripţii latine, la monete romane şi la un monument mai însemnat, monumentul dela Adamclisi în Dobrogea, ridicat de arhitectul lui Traian Apollodor de Damasc, acelaş, care a clădit podul peste Dunăre la Turnu-Severin şi columna lui Traian la Roma. Aceasta columnă, înaltă 40 m de marmoră de Paros, cu un brâu spiral în jurul columnei reprezintă în 124 tablouri scobite cu în total 2500 figuri scene din cele două războaie dacice, şi anume marşuri, treceri peste râuri, poduri, castre, castele, lupte, asedii, dărâmări, predări şi arderi de cetăţi întărite. Descrierea aceasta îndesată şi amănunţită a lui Apollodor e unicul document despre războaiele contra Românilor, fiindcă însemnările lui Traian despre acest război s'au pierdut.

Călcăm pământ istoric. In locul templelor antice se înalţă astăzi biserici, mănăstiri şi catedrale creştineşti. Plugul ţăranului taiă brazda pământului nostru şi dă de câte ori de rămăşiţe vechi româneşti. A le colecţiona acestea şi a le păstra cu sfinţenie în muzee anumite e o datorinţă naţională. Astfel se augmentează cunoştinţele istorice dar şi sentimentele bune omeneşti gesesc nutrire.

In comuna Sarmisegetuza,[3]) jud. Hunedoara în anii din urmă sau interprins săpături sistematice de către dl profesor universitar D. Teodorescu, Cluj, iar rezultatul acestora a fost aşezat într'un muzeu local. E de dorit, ca şi alte comune sau oraşe româneşti cu trecut istoric să facă la fel.

Sibiu, Dec. 1925.

Victor P. Barciunu.

[1]) Dr. Zaharia German, Sarmisegetuza capitala Daciei Trecutul şi prezentul ei. Cu 5 ilustraţiuni. Haţeg 1925. Preţul 15 Lei.

[2]) Constantin Diculescu, Vandalii şi Goţii în Ungaria şi România. Lipsca 1922.

[3]) Sarmisegetuza în limba veche română înseamnă palat de aur

O faptă vrednică de imitat

Primind din parte domnului colonel invalid Brânduşă, suma de lei una mie (1000) ca donaţiune pentru activarea propagandei L. A. N. C., îi aducem pe această cale mulţumirile noastre călduroase în numele comitetului Regional Cluj, şi totdeodată ne socotim datori să facem cunoscut frumosul gest tuturor bunilor Români spre a înţelege toţi aceia cari luptă pentru desrobirea neamului de dominaţia Jidanilor că spre a învinge trebue nu numai risipă de vorbe ci şi sacrificii materiale. Vă rog să vă pătrundeţi de însemnătatea morală şi educativă a faptei dlui colonel Brânduşă, domnilor cari vă lăudaţi că sunteţi membri ai L. A. N. C., şi totuşi nu vă puteţi încorda energia morală atât, încât să vă plătiţi punctual abonamentul la „Infrăţirea românească“.

„Revista“.

© BCU CLUJ

Recunoaşterea dreptului de pensie unei categorii de ofiţeri şi sub-ofiţeri invalizi din război

In şedinţa Camerei din 7 Decembrie 1925 s'a depus, din iniţiativă parlamentară, un proect de lege pentru prelungirea termenului de 1 Aprilie 1923 prevăzut la articolul 36 din legea dela 2 Septembrie 1920, referitor la timpul în care trebuia cerută înscrierea la pensiune, ca invalid de război, a ofiţerilor şi plutonierilor puşi în retragere definitivă, pentru infirmităţi contractate sau agravate, în serviciul militar în război.

Patriotica iniţiativă, tradusă în fapt prin depunerea în Cameră a acestui proect de lege, trebue salutată şi îmbrăţişată, de aleşii naţiunei, cu toată căldura, acordându-i sprijinul necesar pentru a se vedea votată şi această lege, menită să pue capăt suferinţelor şi frământărilor în care se sbate această categorie de invalizi de război, fără pensie, puşi în retragere ulterior datei de 31 Martie 1923.

Din expunerea de motive a proectului de lege mai sus citat, reiese clar recunoştinţa morală şi materială pe care Statul o datorează acestor invalizi de război şi pe care Ministerul de Finanţe a refuzat să le-o acorde, printr'o interpretare rigidă a legei de pensionare din 2 Septembrie 1920.

Intr'adevăr, situaţia în care se afla această categorie de invalizi din război, din îndoitul punct de vedere juridic şi moral, era una dintre cele mai dificile de resolvat. Aceşti ofiţeri şi sub-ofiţeri neavând anii de serviciu ceruţi de Legea generală de pensiuni, nu puteau fi scoşi la pensie nici pentru anii serviţi şi nici pe baza legei de pensiuni excepţionale din 2 Septembrie 1920, din cauză că ceruseră înscrierea la pensiune după data de 1 Aprilie 1923, — termenul fixat de art. 36, din sus citata lege, până la care se putea cere înscrierea la pensiune.

Comisia de pensiuni a Ministerului de Finanţe chemată să soluţioneze cererile de pensiune ale acestor invalizi pe război, prin refuzul acordărei pensiei solicitate şi'năbuşa sentimentul de recunoştinţă morală ce ei îl meritau, conformându-se în totul dispoziţiunilor art. 36 din legea dela 2 Septembrie 1920.

Din această cauză s'a pornit, printre rândurile ofiţerilor invalizi din război o vie campanie pentru revendicarea drepturilor lor de pensiune, dusă atât prin presă, întruniri generale cum şi prin moţiuni adresate guvernului, al cărei rezultat a fost recentul proect de lege depus în Cameră.

Opinia publică, şi mai ales invalizii din război, ar fi satisfăcuţi ca proectul de lege, mai sus citat, să găsească un ecou în sufletul tuturor domnilor parlamentari ca prin votarea lui, cu unanimitate de voturi, să aducă o dreaptă şi meritată reparaţie a revendicărilor acestor invalizi din război, cari şi-au jertfit sănătatea şi o parte din corpul lor în timpul războiului pentru întregirea neamului, contribuind cu prisosinţă la realizarea „României Mari".

Ferm convins că de astădată speranţele lor vor avea rezultatul dorit de ei, aduc anticipat aleşilor naţiunei, pe această cale, prinosul recunoştinţei publice la care au dreptul prin înfăptuirea acestei legi.

Ştefan C. Căplescu
Lt. invalid din război

Corespondenţă din Bucureşti

Glasul îngrijorării întemeiate din fundul conştiinţei populare

„Emigranţii"

Unii vin şi aţii pleacă. Unii vin pentru a trăi şi alţii pleacă pentru că nu pot trăi.

Unii vin să trăiască parazitar, şi alţii pleacă că nu pot trăi cinstit în ţara lor.

Lucrul acesta e o problemă foarte complicată! Tu române să pleci aiurea, şi altul să vie să-ţi ia locul, tu române să pleci unde nu ştii ce te aşteaptă, şi altul să vie să-ţi ia casa şi avutul tău. „Grea şi complicată problemă"! Se văd, şi în ultimul timp s'a accentuat acest exod al emigrărilor. Pe stările de pe lângă gara de nord a acestui oropsit de oraş căruia i se zice Bucureşti, se văd sute din aceste fiinţe cari sunt muritori de foame, femeii mame cu prunci în braţe, copii dela vârsta de 2 ani până la 10 ani, flăcăi, şi moşnegi cu plete albe, aşteaptă cu toţi, pentru a se duce în necunoscut, plec încântaţi de vorbele acelor ticăloşi, cari au interesul ca ei să plece, şi de vitregia vremurilor în care trăim. „Ei pleacă" şi când vor fi departe, când vor munci şi 20 de ore pe zi tot se vor gândi la ţara lor, dar nu vor şti că ei au plecat şi în locul lor a venit jidovul care s'a făcut stăpân pe casa lui.

Sărman emigrant român, tu suferi! şi altul se lăfăeşte în casa ta, aceştia sunt aceia pe care i-a bătut Christos când făcuse din casa Domnului zărăfie.

Cu biciul acesta trebue să ne înarmăm şi noi şi să alungăm aceşti venetici, şi să ne readucem fraţii cari trăesc zile de mizerie pe meleaguri streine.

Iară guvernanţii noştri trebue să înţeleagă că fac o crimă de neertat, neîngrijindu-se de soarta acelora cari nu au pâinea de toate zilele, şi cari vor să mai ia drumul pribegiei.

Alex. Cojocaru
Bucureşti

Corespondenţă din Arad

Insufleţirea cu care e primită L. A. N. C.

Iată ce am primit la redacţie:

In sfârşit, am ajuns şi ziua sfântă, de mare însemnătate naţională în care toate grupările noastre conştient naţionaliste şi-au dat mâna, formând astfel, din cei mai de frunte oameni ai neamului nostru, un zid atât de puternic, încât nu există o altă armată politică, care să aibă curajul a lua lupta în contra acestui fenomenal apărător al conştiinţei naţionale.

In sfârşit am văzut pe toţi românii de bine, cari vor prin lupta lor, să ducă neamul la adevărata fericire, dându-şi mâna unindu-se trupeşte şi sufleteşte, pentru o mai aprigă luptă în contra *lăcustelor* ce ne-au

© BCU CLUJ

asaltat ţara bogată şi frumoasă înfăptuită prin atâtea jertfe şi sforţări supra omeneşti.

In sfârşit toţi acei inimoşi, cari s'au legat prin jurământ de loznica: *„Christos, Regele, Patria“*, s'au înbrăţoşat reîmprospătându-şi forţele în vederea luptei ce va decide dacă românii vor trebui să peară ca naţiune, sau să reînvie în conştiinţa sfântă, ce de atâta vreme este sugrumată şi aruncată roadă viermilor împerciunaţi din capcanele politice murdare, a lipsiţilor de caracter.

In sfârşit ora salvatoare s'a apropiat; păcătoşii şi netrebnicii vânzători de sânge creştinesc, s'au cutremurat de groază şi acum îşi caută adăposturi sub aripi protegiuitoare, doar-doar vor putea salva ceva din hibrida situaţie în care să găsesc.

Avem însă credinţa că acei ce îşi cunosc menirea şi ştiu să deosebească binele de rău, precum grâul de neghină îi vor repezii pe aceşti neruşinaţi ce şi-au vândut ce are omul conştiu mai scump: *onoarea, caracterul şi conştiinţa naţională,* pentru o mână de bani înegriţi de păcatele rasei criminale (jidovimea), întocmai cum Iuda a vândut pe Christos mântuitorul nostru pentru 20 de arginţi.

In primul rând acest soi de „ramoliţi“ trebuesc călcaţi în picioare şi făcuţi imposibili, căci aceştia sunt cei mai periculoşi indivizi în desvoltarea morală intelectuală şi materială a unei naţiuni.

Foarte logic ar fi, pentru ca totuşi să tragem vreun folos şi după aceste lifte, vorba unui ţăran, să-i înpărechem pe „coadele de topor“ cu „împerciunaţii“, să-i legăm de picioare şi să-i punem mărtace pe şură, pentru apărarea acoperişului de vânt, grindină şi furtună.

Acum dupăce visul unirei tuturor grupărilor naţionaliste într'un singur mănunchiu puternic s'a realizat contopindu-se în Liga Apărării Naţionale Creştine, de sub conducerea neobositului, neîntimidatului şi energicului profesor universitar dl *A. C. Cuza,* ne mai rămâne să realizăm întocmai programul expus în statutul organizaţiei şi apoi putem spune cu drept cuvânt, că ne-am făcut datoria spre fericirea ţării şi a întregului neam românesc bătut de atâtea vânturi grele

Vivat înfrăţirea!
Vivat L. A. N. C.!
Vivat Preşedintele L. A. N. C.!

Nicu Boeriu
T Sânmăr in (Arad)

Scrisoare din Cârlibaba (Bucovina)

Balaurul din Cârlibaba

De vremuri îndelungate, creştinii din acest colţ de ţară trăiesc în mare mizerie sub jugul jidanilor, cari au năvălit ca lăcustele şi au cucerit toate izvoarele de bogăţie ale creştinilor din comuna Cârlibaba, unde trăiesc cam 1500 locuitori dintre cari circa 500 jidani. In această comună sunt vr'o 30 prăvălii, dintre cari numai 3 creştineşti. Mă veţi întreba cu ce trăiesc atâta jidovime în o comună aşa de mică? Vă răspund: In această comună majoritatea creştinilor trăiesc din agonisita cu palmele şi parte sunt cărăuşi, e dureros că agonisita o capătă dela antreprenorii jidani nu însă în bani, ci în formă de bon, cu care sunt obligaţi a cumpăra cele necesare dela prăvăliile jidoveşti bine înţeles mai scump şi marfă mai rea. In această comună se exploatează pădure din proprietatea Fondului bisericesc ort. rom., atât negustorii cât şi antreprenorii sunt jidani şi jidoviţi (adică slugi jidoveşti), cu părere de rău trebue să spunem cumcă înainte de războiu toate lucrările ce astăzi sunt în mânile jiidanilor, le aveau creştinii. Antreprenorii jidani ai firmelor jidoveşti au devenit milionari, bineînţeles, prin sistemul lor de şărlătanii, cumpărându-şi averi de milioane în străinătate cât şi'n ţară, pentru manipularea lemnului şi-a cumpărat vr'o 60 părechi cai, aşa că cărăuşii creştini numai pot câştiga nici un ban şi sunt condamnaţi la pieire cu cai cu tot a ajuns să fie un cuib jidovesc, unde nu se respectă nici legea speculei nici alte legi, cauza e că autorităţile competente, „Ochi au dar nu văd, urechi au dar n'aud“.

In acest cuib jidovesc, dl Vital şeful postului de jandarmi se simte ca în sânul lui Avram căci în ziua de 9|XI 1925 s'a petrecut pentru a mai multă oră cu jidanii sărutându-se cu crâşmarul Braunştein strigând plin de fericire în faţa tuturora „Sus jidania jos Romania“. Ba în dragostea lui pentru jidani persecută foarte mult pe creştini, îi bate, îi perchiziţionează, îi arestează şi prigoneşte pe toţi acei ce înţeleg să lupte contra pericolului jidovesc.

Creştinii din această comună roagă pe toţi bunii creştini iubitori de neam şi ţară, să le vie în ajutor pentru a forma un zid puternic împotriva primejdiei jidoveşti şi împotriva jidanilor cari ni sunt periculoşi.

Intrebăm noi: Comandamentul de jandarmi, nu poate face rânduială cu acest şef de post jidovit? şi nu găseşte alt şef de post vrednic să-l trimeată în această comună să-i ocrotească pe creştinii băştinaşi, iar nu să-i persecute şi să calce legile în picioare? Şi iarăş întrebăm Direcţiunea Fondului bisericesc, nu-i este milă de poporul creştin din această comună, îl lasă pradă de dragul jidanilor, cărora le-a dat pădurea să o exploateze cu preţuri de nimic? Oare nu-i păcat strigător la cer, ce se face cu moşii şi cu moşnenii slăvitului voevod dela Putna? Trebue noi să aducem aminte, Administraţiei Fondului, de datoria sa? In fine întrebăm stăpânirea, nu vede, n'aude nimic ce se petrece în Cârlibaba? Sau să teme şi stăpânirea de Balaurul jidovesc, care ameninţă cu nimicirea pe toţi creştinii?

Vom reveni.

Preşedintele L. A. N. C. Cârlibaba
şi căp. de arc
S. Florescu

Corespondenţă din Hunedoara

Un fapt regretabil şi fără precedent a săvârşit mai în zilele trecute dl director al Uzinelor de Stat, stârnind o profundă legitimă indignare a opiniei publice româneşti hunedorene find obiectul unei triste senzaţii a tuturor bunilor români din acest oraş.

Acest domn care se numeşte Dan Perieţeanu a făcut grava greşală de-a da casinoul uzinelor pentru ţinerea unei petreceri jidoveşti, acelor oameni cari ne-au fost totdeauna duşmani, lucrând prin acţiunile lor subversive la subminarea ţării noastre şi cari n'au pierdut prilejul nici odată de a ne batjocori şi terfeli prin metodele lor bine cunoscute, atât în lăuntrul ţării cât şi în afară.

Şi acestor oameni dacă-i putem numi aşa dl Perieţeanu fără nici o discuţie le-a pus localul la dispoziţie, pentru ca ziua următoare noi

© BCU CLUJ

să serbăm actul Unirii Pincipatelor în atmosfera supraîncărcată şi infectată, de mirosul specific, al acestor parasiţi şi unde altădată societăţile locale româneşti îşi găseau realizarea tuturor acţiunilor patriotice; acest locaş servind totdeauna ideia naţională.

Nu aşa se câştigă simpatii în mijlocul nostru dle Perieţeanu. Mai astăvară spuneaţi, că nici un străin nu va pune mâna pe sală până veţi sta în Hunedoara. Unde e consequenţa? Ori credeţi, că prin răsfăţarea şi încurajarea manifestărilor naţionale jidoveşti aţi contribuit la promovarea intereselor obşteşti? Vă înşelaţi.

Nu prin felul acesta vom putea propaga doctrina naţionalismului integral ci înlăturând fermenţii de disoluţie din calea propăşirii noastre, să cultivăm ideia şi sentimentul românesc şi să contribuim cu toţii la afirmarea conştinţii naţionale pe temelia căreia se va clădi viitorul României-Mari.

Tiberiu V. Rimbaşiu
stud. în drept

Sfinţirea drapelului L. A N. C. din Dorna-Codrenilor

In ziua de 3 Ianuarie a. c. venerabilii preoţi Popescul şi Lupăştean au sfinţit drapelul treicolor al Ligei din această comună, de faţă fiind membri din comitet dnii Elisei Ruscan, Toader Ursu, Gavril Odochian, învăţător Grămadă, C. Nichitus şi alţii, apoi delegaţii din Vatra-Dornei cu drapelul Ligei în frunte cu dl preş. S. Robotă dnii I. Coneac S. Rusoi, A Ţutureanu, I. Dranca cu soţiile, apoi delegaţii din comuna Şarul Dornei cu steagul în frunte cu dl preş. D. Dascălu, apoi delegaţii din Dorna-Arime în frunte cu dl preş. Niţă Stoleru, împreună cu numeroşi gospodari şi gospodine, apoi delegaţii din comuna Cosna în frunte cu părintele Spânu, iar din Dorna-Candreni un numeros public între cari şi vrednicii „Arcaşi“ în frunte cu căpitanul lor V. Ungureanu.

Sfinţirea a fost un act de o deosebită frumuseţă şi de înălţare sufletească.

După sfinţire s'a făcut fotografierea în ograda bisericii, apoi cu toţii au mers la sala hotelului comunal unde s'a dat o masă, s'au bătut mai departe ţinte la steag, s'au ţinut cuvântări şi s'a dansat.

Dl preşedinte S. Robotă în vorbirea sa înflăcărată a arătat din nou rostul Ligei şi primejdia în contra căreia luptăm înfierând fără cruţare pe oamenii fără suflet cari vând interesele neamului nostru lui Iuda. Incheind a adus din nou urări de isbândă şi sănătate neobositului apostol A. C. Cuza. Au mai vorbit dnii I. Ruscan şi G. Odochian.

Totul în tot a fost o serbare măreaţă.

Un participant.

Iudaizarea administraţiei

Primpretorul din plasa Ileanda-Mare judeţul Someş. După ce în diferite rânduri primpretorele Ion Rusu a oprit în mod abuziv foaia atât de populară „Libertatea“, care se trimite ţăranilor din plasă; şi dupăce a hărăzit pe locuitorii cari sunt 98% curat români cu 5 secretari jidani din cele 14 secretariate ale dsale, dintre care încă 7 sunt ocupate de ungurii, *încearcă prin diferite apucături mârşave şi josnice* (din cari voi cita cu altă ocazie) *să compromită membrii propagandişti, membri aderenţi şi toate celelalte persoane cari înţeleg să sprijine acţiunea L. A N. C.* Ar fi de dorit ca cel puţin buni români — cum se autocalifică dsa, că e — dacă nu ne sprijinesc, cel puţin să nu lucreze împotriva noastră. Cât despre dl Rusu, îi amintim că dacă voieşte ca după ce Dumnezeu îl va duce dela conducerea plasei Ileanda-Mare, să-şi mai vadă curată şi neatinsă placa comemorativă, — menită să-i imperpetueze falnicai figură pe care singur şi-a ridicat-o, pe stânca dela Rafeni (în apropierea imediată a liniei ferate şi a drumului de ţară) prin ea înştiinţând urmaşii că sub domnia sa s'a preluat plasa de stăpânirea românească, *să se poarte puţin mai româneşte!! I. Mureşianu.*

Cetiţi şi răspândiţi

Infrăţirea Românească

O punere la punct

In discursul său de deschidere al anului judecătoresc 1925—26 dl primpreşedinte al Curţii de Casaţie, Gh. Buzdugan, vorbind despre necesitatea introducerii legii asupra *impreviziunii* a spus următoarele:

„Tot cu privire la efectul convenţiunilor va trebui reglementată şi chestiunea impreviziunei. Consecinţele executării unei convenţiuni încheiate înainte de războii pot fi pentru una din părţi ruina ei materială, pentrucă nu a prevăzut ceeace nimeni nu putea prevedea, dezastrul financiar şi economic, iar pentru ceialaltă parte o îmbogăţire vertiginoasă, depăşind cu mult cel mai mare câştig care a putut — în prevederile ei. Asemenea rezultate reclamă imperios intervenţia legiuitorului, — în sensul cum s'a făcut în Franţa, Belgia şi Italia — căci ele contrazic noţiunile de dreptate şi justiţie“.

Cu privire la proectul de lege anunţat odată de dl Ministru al Justiţiei G. C. Mârzescu, ziarul „Universul“ în numărul din 21 Ianuarie 1926 se întreabă pentruce a fost dat uitării şi „speră, că la deschiderea Parlamentului se va găsi un glas, care să lămurească opinia publică ce piedică misterioasă stă în calea unei legiferări, cerută cu atâta energie chiar de primul preşedinte al Inaltei Curţi de Casaţie, şi cine sunt aceia, a căror interese personale primează chiar voinţa guvernului“.

Răspundem celor dela „Universul“. Glasul s'a găsit de mult, Domnilor; dar Dvoastră, care nu citiţi adevărata presă curagios românească nu aţi putut până acum să-l auziţi. Este glasul dlui profesor I. C. Cătuneanu dela Universitatea din Cluj, care în studiul său intitulat „Cuvinte adevărate“ pag. 162—63 apărut în 1925, desvălue astfel „piedica misterioasă“ de care vorbiţi:

„S'au publicat chiar în ziarul „Viitorul“ dispoziţiile fundamentale ale legii, pe care o anunţase dl ministru al justiţiei: era legea asupra impreviziunii. S'a discutat puţin de tot în presă enorma ei utilitate şi apoi s'a făcut o suspectă tăcere. De ce? Pentrucă asemenea lege, votată şi aplicată cu toată rigoarea, ar fi luat mai ales din mâna Jidanilor beneficiile actuale, stipulate fiind dintr'o vreme când cealaltă parte contractantă nu putea prevedea schimbarea fundamentală a situaţiei economice şi deprecierea leului în aşa măsură, încât această parte contractantă prin

© BCU CLUJ

executarea contractului a sărăcit, iar Jidanul se îmbogăţeşte în baza unui temei juridic, pe care astăzi nu-l mai recunoaşte ca valabil, nici simţul echităţii, nici interesul naţional în orice ţară civilizată. Pretutindeni s'a legiferat, corectându-se urmările dezastruoase ale impreviziunii, scuzată prin împrejurări zguduitoare, istorice; numai la noi nu se legiferează această chestiune, spre a nu se atinge interesele plutocraţiei semite, care ne-a cumpărat pădurile, moşiile şi casele pe un preţ de nimic şi care ne ameninţă cu Liga Naţiunilor, dacă ne atingem de bunurile ce ni le-a smuls cu obişnuita rapacitate de cămătar".

L. A. N. C. în judeţul Cluj: la Năoiu şi Vişinel (Cistelc)

Duminecă în 24 Ianuarie a. c. s'a mărit încă cu două numărul drapelelor din plasa Mociu, prin sfinţarea celor din Năoiu şi Vişinel. Din partea comitetului regional au fost delegaţi dl Lazăr Isaicu doctor în medicină şi studentul Ivan Dumitru cari au fost întâmpinaţi la Mociu de Dnii Alexandru Demian, Vasile Tudoran înv., Nicolae Colobăţ şi Andrei Puşcaşi, toţi Români conştii de pericolul jidovesc, făcând propagandă foarte întinsă în jurul întreg.

La Năoiu au fost aşteptaţi de o delegaţie de ţărani, cari i-au condus la biserică, unde după terminarea sfintei Liturgii s'a făcut sfinţirea drapelului, urmată de o cuvântare a dlui părinte Vasilie Bungărdean, în care arată menirea ce o are drapelul, care porneşte la luptă din biserică.

La ora 1 p. m. s'a ţinut o mare întrunire la şcoală, unde dl Dr. L. Isaicu a vorbit despre metodele, cari le-au întrebuinţat jidanii — pe deoparte în vechiul Regat, pe de altă parte în Ardeal — la acapararea întregei noastre economii naţionale, scoţind în relief pericolul ce-l prezintă acest puhoi, dacă nu-i vom pune o stavilă cât mai repede. In altă ordine de idei a caracterizat pe jidan în războiu. Dl Ivan Dumitru stud. în drept a vorbit despre moralitatea jidovească, arătând cum se servesc de tot felul de mijloace murdare pentru conruperea funcţionarilor publici şi cum demoralizează întreaga societate prin publicaţiile lor obscene şi prin moravurile lor uşoare. Faţă de toată acţiunea aceasta subversivă partidele noastre politice stau pasive, fiindcă n'au tăria morală de a se ridica contra lor din cauza venalităţii care s'a încuibat în sânul lor ca un postulat categoric de existenţă. Faţă de aceasta stare anormală, tot Românul conştient e dator să alerge în jurul drapelului L.A.N.C. care va aduce asanarea morală a ţării şi va curăţi atmosfera încărcată de infecţia jidovească conform cu art. 7 din programul Ligii.

După terminarea cuvântărilor s'a luat jurământul membrilor înscrişi în Ligă.

Pe la ora 3 p. m. delegaţii au părăsit Năoiul în urarele întregei comune, îndreptându-se, împreună cu o mare ceată de ţărani cu drapelele în frunte, spre comuna Vişinel.

Aici au fost aşteptaţi la întrarea în comună de toată suflarea românească tânăr şi bătrân, cu trei drapele în frunte şi cu lăutari şi în însufleţirea genelală cântând imnuri patriotice au fost conduşi la şcoală, unde s'a expus de către delegaţi programul Ligii şi s'a sfinţit drapelul luându-se totodată şi jurământul membrilor înscrişi în Ligă.

Ţinem să mulţumim şi pe această cale dlor preoţi N. Şomlea şi V. Bungărdeanu pentru sprijinul neprecupeţit ce ni l'a dat. *Rep.*

INFORMAŢIUNI

REDACŢIONALE

Anunţăm pe cetitorii şi sprijinitorii noştrii, că revista „Infrăţirea Românească" îşi deschide coloanele sale pentru toţi 'aceia cari vor să spună un cuvânt cinstit românesc, să denunţe abuzuri şi să propună remedii, pentru neajunsurile de cari sufere azi ţara. Primim deci, cu o deosebită plăcere, articole, scrisori şi informaţii dela oricine. Cu o singură condiţie însă: fiecare articol să fie veridic, precis documentat, purtând semnătura curajoasă a autorului.

Intreaga corespondenţă, care priveşte partea redacţională a revistei noastre, se va trimite la adresa: **Secretarul de Redacţie al revistei „Infrăţirea Românească", Cluj, Str. Bob 7.**

*

Amânăm, pentru numărul viitor, publicarea anchetei noastre cu privire la incidentul studenţesc petrecut în Oradea la 17 Ianuarie a. c., dorind a cerceta cauzele mai adânci a înstrăinării ruşinoase, în care se sbate Capitala Bihorului, şi având nevoie, în vederea acestui scop, de mai multe date importante, pe cari le aşteptăm dela corespondentul nostru orădan.

Şi până atunci putem rectifica unele constatări din numărul trecut, într'ucât ni s'a adus la cunoştiinţă ulterior, că ceeace am crezut noi despre Colonelul *Bădescu*, anume că ar fi fost determinat în acţiunea sa faţă de studenţi, de sentimente filosemite, nu corespunde, într'u totul, adevărului.

Rămâne, deci, să lămurim această chestiune, aşa cum se prezintă ea în adevărata ei lumină, în numărul nostru viitor.

NECROLOG

In 5 Februarie a. c. a decedat dna *Aurelia Pop* născ. Karşai, mama distinsului şi iubitului nostru conducător, dl *Dr. Valer Pop*, vicepreşedintele comitetului central executiv al L. A. N. C. — Transmitem familiei întristate cele mai adânci condolenţe.

DELA L. A. N. C.

Dela Comitetul Local al L.A.N.C. din Cluj. Se aduce la cunoştinţă on. membrii, cari nu au plătit taxele de membru, că se pot achita în fiecare zi dela ora 5—7 p. la sediul din Str. Bob No. 7. Tot în acest timp se pot face înscrieri de nou membri. Toţi membri sunt rugaţi a trece cel puţin odată pe săptămână pela sediu, pentru a putea fi la curent cu toate chestiunile cari ne privesc.

STUDENŢEŞTI

Alegerile la Centrul „Petru Maior". Marţi, în 2 Februarie, a av t loc adunarea generală a societăţii academice „Petru Maior" din Cluj. Cu această ocazie vechiul comitet şi-a dat demisiunea. Dl *Tanislau Ioan*, secretarul general, a cetit raportul despre activitatea din anul trecut al studenţimei clujene. Pe urmă s'a ales o comisiune de verificare, sub preşidenţia dlui *Caius Bardoşi* student în drept, având ca secretar

© BCU CLUJ

pe dl *Traian Mihailă*, student în medicină, iar ca membrii pe dnii *I. Buzea*, student în litere, *Turcu*, student în ştiinţe şi *Gizdavu*, student în med. Comisiunea şi-a terminat lucrările aproape în întregime, urmând să se transforme în birou de alegeri.

Nouile alegeri vor avea loc în decursul săptămânei acesteia. In cercuri studenţeşti se propagă, cu multă căldură, ideia candidării la preşidenţie a dlui *Emil Pascu*, doctor în drept şi student în litere, unul dintre cei mai distinşi studenţi ai Universităţii noastre, care a participat, cu rol conducător, la toate evenimentele mari ale vieţii studenţeşti clujene.

*

Mari mişcări studenţeşti la Bucureşti. De câtva timp încoace presa Capitalei ne aduce ştiri dese şi alarmante despre numeroase incidente studenţeşti petrecute la Universitatea din Bucureşti. Lupta se dă de o parte între studenţii creştini-naţionalişti, iar de altă parte între jidanii, susţinuţi de câţiva profesori jidoviţi lipsiţi de conştiinţă şi demnitate naţională, în frunte cu faimosul *Reiner*. Aceste incidente provocate, aproape în toate cazurile de atitudinea obraznică a jidanilor, iar de altă parte de lipsa de tact şi de pricepere a senatului universitar, ca şi a Rectorului, în special, — au făcut să se agraveze mult situaţia studenţească din Capitală.

Nu se ştie care va fi sfârşitul, însă studenţimea bucureşteană, amărâtă prin sfidarea continuă, la care este expusă, s'a declarat gata la orice sacrificiu. La acestea se mai adaogă şi faptul că memoriul studenţesc, care a fost aprobat anul trecut, după greva generală din Februarie, nu a fost încă soluţionat, cu toate promisiunile solemne, făcute cu această ocaziune de către senat şi cari au fost incălcate fără nici un scrupul, pentru a servi ca o nouă dovadă a lipsei complecte de simţ de onoare, care tronează chiar în cea mai înaltă şcoală a ţării.

Sunt temeri că studenţii exasperaţi, vor proclama o nouă grevă generală, ceeace nu este deloc de dorit, chiar în interesul superior al naţiunii. Căci fără o muncă serioasă şi continuă nu se pot clădi temeliile sigure ale României de mâine. Să ia seamă domnii guvernanţi, cari poartă în întregime această răspundere.

INTERNE

Până unde merge obrăznicia jidovească! Un fapt întâmplat în 26 Ianuarie a. c. în comuna Mociu ne dovedeşte în mod evident cât se cred de tari jidanii la noi în ţară. Un ţăran român voind să cumpere petrol a întrat în prăvălia jidanului Hirsch Samoil, şi voind să destupe sticla, i-a căzut dopul jos, voind să-l caute prin prăvălie, jidanul Hirsch împreună cu cumnatul său, sub pretex că Românul voieşte să-i fure s'a năpustit asupra lui şi la stâlcit în bătăi. Venind la faţa locului jandarmii l-au dus tot pe bietul Român la secţie să-i dreseze proces verbal. Cerem autorităţilor în drept să dea răsplata cuvenită jidanului agresiv.

*

Şi la Cârlibaba în Bucovina se fac abuzuri. Dl *Şofron Robotă*, vrednicul Preşedinte al L. A. N. C. din Vatra Dornei ne scrie următoarele:

„Cunoscutul luptător al cauzei naţionale creştine, dl Serghie Florescu, pentru motivul, că la sfinţirea steagului Ligii Apărării Naţionale Creştine din Cârlibaba a împărţit şi programul Ligii, a fost arestat şi acoperit cu un potop de denunţuri răutăcioase din partea jidanilor şi jidăniţilor. Dar nu numai programul Ligii, dar şi alte cărţi şi corespondenţe nevinovate, până şi teza de doctorat a dnei advocat Henrieta Gavrilescu a fost confişcată de şeful ordinei din Cârlibaba, jandarmul Wittal, care striga „Sus jidănimea, Jos românimea“ şi autorităţile îl mai rabdă acolo. Ancheta de Iordan a arătat pe deplin nevinovăţia lu Florescu, care bineînţeles abia după două (2) zile de arest la fost pus imediat în libertate. Totuşi la rugămintea cozilor de topor Florescu a fost strămutat cu serviciul la ţară în judeţul Sucevei, pentru ai tăia legăturile cu organizaţiile din munţi. Socoteala e cam greşită, căci toţi cei ce au venit să petreacă în apropierea ruinelor cetăţii lui Ştefan cel mare dela Suceava, s'au inspirat şi au desrobit Bucovina ba chiar şi România de sub jugul străin şi tot aşa şi acum se inspiră şi se vor inspira pentru a curăţi ţara de veneticii hrăpăreţi, ori cât de ai dracului ar fi. Ne pare însă rău, că Administratorul financiar a fost aşa slab să satisfacă în acest fel pe duşmanii neamului nostru. Observăm, că jandarmul abuziv e dat în judecată pentru arestarea ilegală, şi pentru alte năzdrăvănii.

*

Ţărani români din Ţara Oltului emigrează în Palestina. Am primit la Redacţie scrisoarea unui vrednic meseriaş din Făgăraş, care ne demască un fenomen mai mult decât îngrijorător, aproape exasperant, care se petrece în Ţara Oltului. Anume ţăranii români, săraciţi în urma grindinei de astă vară şi neajutoraţi de guvernul fărădelegilor şi al jidăniţilor, iau drumul pribegiei pentru a muncii, ca slugă a Jidanului, în Palestina.

Iată şi textul acestei scrisori:

„Cred, că datorinţa mea de creştin mă face să apelez la Domniile Voastre pentru a vă aduce la cunoştinţă tristul eveniment din Ţara Oltului. Cineva a svonit, că a fost la Ierusalim de curând şi că în Palestina şi Egipt este lipsă de braţe muncitoare şi că acolo se câştigă 3—6 Lire sterl. Ţăranul nostru lacom de muncă şi mai cu seamă de 3—6000 lei la zi iute şi-a făcut ideia, hai mă duc şi acest svon a pus sute, dar cred, că mii de oameni pe drum după paşapoarte şi pe urmă spre Palestina.

Cred, că ştiţi despre grindina ce a fost în vara trecută pela noi. Acum la aceşti oameni atâta le-a trebuit să audă, că în Palestina se câştigă atâţia bani şi el este în stare să şi vândă din avere, sau să se împrumute la bancă ca să poată lua drumul Palestinei.

Că ce va fi acolo eu nu-mi pot da seamă, pentru aceia vă rog foarte mult să binevoiţi a interveni cu cea mai mare urgenţă pentru salvarea acestor oameni, care eu cred, că sunt victimele unor jidani.

Pe aici să şi vorbeşte pe faţă, că iacă Românii vreau să trimeată pe Jidani în Palestina şi acuma îi trimete Jidanii pe Români în locul lor.

Autorităţile dau voe liberă oricui să plece, afară de cei, cari sunt în anii milităriei. Sunt bine informat că oameni cu vază şi Români le stau la dispoziţie celor ce vor să plece dar bun înţeles nu de pomană“. Iată dar groaznica, oribila realitate. Românii înstrăinaţi se aliază cu Jidanii parazitari nu numai pentru a-i susţine pe aceştia din urmă, ca să ne sugă seva bogăţiilor noastre, ci îi ajută chiar să ducă pe bieţii ţărani olteni, departe, în ţara lui Israël, pentruca acolo aceştia să muncească, cu sudoarea feţii lor, ca nişte sclavi, pământul „poporului ales“.

Oare ţara nu are nimic de spus la acestea?

© BCU CLUJ

Un atentat la viaţa higienică. *Dl Mucichescu-Tunari,* student la Politechnica din Bucureşti ne scrie următoarele:

Problemele de viaţă higienică, sunt multiple şi pentru rezolvarea lor, specialiştii s'au izbit în primul rând de suprapopulaţie. E şi firesc, ca acolo unde viaţa e mai intensă, necesităţile de ordin higienic să fie mai imperioase şi de multeori foarte greu de satisfăcut, cu mijloacele tehnice ce ne stau la îndemână. Oamenii de ştiinţă, oamenii de artă, caută să desfunde cartierele oraşelor şi să înfigă acolo, jaloanele progresului, contra pericolului perpetun ce ameninţă higiena şi bunul mers al vieţii.

Şi aici, ca în majoritatea cazurilor, Jidanii îşi au „însemnătatea“ lor...

Un specialist, face o statistică a oraşului Bucureşti şi constată, că în cartierul Văcăreşti (cartier curat jidănesc) suprapopulaţia întrece cadrele obişnuite la noi, ajungând la 1000 (una mie) locuitori pe hectar. *Apoi urbanistul conchide, că aceasta nu se datoreşte decât paratismului specific rasei semite, care nu poate trăi decât în aglomeraţiune.*

Iată deci pe „confraţii“ noştri Jidani, alcătuind grozavul atentat la viaţa higienică a oraşelor noastre încuibând în cartierele tixite diferite boli contagioase.

Iată „poporul ales“ trăind în infecţie molipsitoare, şi apoi urcându-se pe tribuna din „Sărindar“, pentru a ne întreba pe noi în ce secol ne găsim!

*

Măsuri contra studenţilor bolşevici. Cetim în Universul din 7 Februarie că autorităţile superioare şcolare au hotărât să ia măsuri contra studenţilor, cari redactează ziarul studenţesc „Ideea universitară“, la cari scriu aceiaşi studenţi cari au redactat „Viaţa Universitară“, suprimat acum câtva timp, pentru ideile comuniste manifestate.

Este laudabilă această atitudine hotărâtă a autorităţilor noastre faţă de jidănaşii bolşevici, cari încearcă în zadar cei drept, a se opune generosului curent de naţionalism luminat al tineretului universitar românesc.

EXTERNE

Moartea unui mare antisemit german. In ultimul timp Germania a perdut, prin moartea distinsului profesor universitar dr *Paul Förster,* pe unul dintre cei mai înflăcăraţi luptători antisemiţi. Defunctul, în timpul vieţei sale cinstite şi rodnice de *82* de ani, a fost un neînfricoşat duşman al judaizării Germaniei. In 1882 a fost împreună cu fratele său *dr Bernhardt Förster,* unul dintre iniţiatorii faimoasei *„petiţiuni antisemite“* (Antisemiten Petition), care a fost iscălită de sute de mii de cetăţeni, patrioţi conştii, — şi prin care se cerea măsuri de restricţiune contra jidovimii. Timp de zeci de ani a militat, prin conferinţe şi scrieri, pentru eliminarea jidanilor. Moare, ducând la groapă regretul unanim al numeroşilor săi aderenţi. *„Hammer“,* marea revistă antisemită din Lipsca, îi închină câteva cuvinte pline de călduroase elogii şi de adâncă întristare.

*

Deviza lui Mussolini. Acum, câteva săptămâni, energicul şi talentatul dictator al Italiei, care şi-a scăpat ţara din ghiarele comunismului, cu ajutorul fascismului regenerator, a făcut o declaraţie foarte caracteristică şi lăudabilă. El a spus anume că *„anul 1926 va trebui să fie un an al tăcerii şi al muncii liniştite“.* Deci nici un ministru sau deputat fascist nu va mai ţine discursuri lungi, sforăitoare, — ci totul va munci din răsputeri la opera constructivă a întăririi şi înfloririi patriei

Cuvinte adânci, rostite de un om mare care-şi iubeşte naţiunea mai presus de toate. Pentru salvarea ei a adus acum câteva luni faimoasa lege antifrancmasonică care a paralizat definitiv acţiunea acestei instituţiuni oculte jidoveşti, pe întreg teritoriul Italiei.

Ce frumos ar fi, dacă şi politicianii noştrii, în loc să se hărţuiască, ar urma exemplul lui Mussolini, de-a *tace şi a munci!*

*

Cum munceşte Henry Ford. Presa internaţională încearcă să lanseze însinuarea, că în ultimul timp s'ar fi slăbit tensiunea relaţiilor duşmănoase ale marelui miliardar american *Henry Ford,* cel mai bogat om din lume, faţă de jidani.

Desminţirea acestui neadevăr o dă însuş Ford într'un interwiev acordat unui redactor dela „Berliner Tageblatt“ în care celebrul autor al *„Jidanului internaţional“* (Der internationalle Jude), îşi reînoeşte profesiunea de credinţă contra celei mai josnice rasse a pământului.

Ford încearcă totodată să pună în aplicare părerile sale printr'o organizare cât mai puternică a vastelor sale uzine. Intreg venitul este învestit pe de o parte în noui instalaţii, care dă de lucru la mii de americani creştini cinstiţi, salvându-i astfel dela cea mai neomenoasă exploatare din partea capitaliştilor jidani, — iar de alta îngrijindu-se de o răsplătire cât mai generoasă — şi de un tratament cât mai umanitar al armatei imense, a muncitorilor săi.

ARTISTICE

Expoziţia de pictură a dnei Maria Drăgan-Cabadaief la Cluj. In ziua de 17 Ianuarie a. c., a deschis o expoziţie de pictură, într'una din sălile din Capitala Ardealului, *dna Maria-Drăgan Cabadaief.*

Aşa cum se evidenţiază personalitatea dnei pictore, în cadrele expoziţiei dela Cluj, marchează o reală înţelegere psichologică a portretelor schiţate. Căci, trebue amintit, că dna Cabadaief are o predilecţie specială pentru portret. Portretele distinsei doamne sunt însă dublate de o reală pătrundere psichologică. Cutele sufleteşti ale personagiilor trăesc viu pe pânză. Şi în acest cadru, trebue reliefată bătrâna care cu ceaslovul în mână pare, că se gândeşte la toată nimicnicia acestei vieţi.

Dna Cabadaief schiţează şi peisagii. Peisagiile dsale sunt isvorâte din taina locurilor noastre dela ţară. Prinde pe pânză şi privelişti de lumină şi aşezăminte de pace gospodărească.

Peisagiile dnei pictore — prinse din frumuseţea pământurilor dela Baia-Mare — au o notă discretă şi sunt conturate potrivit concepţilor tradiţionale în artă.

Dna Cabadaief este o pictoră cu trăsături clasice — dsa porneşte în realizare dela acea apercepţie robustă a chipurilor şi priveliştilor, care o apropie de arta armonică şi proporţionată.

BIBLIOGRAFIE

Prof. Iuliu Moldovan: Biopolitica. A apărut, în biblioteca „Astrei“ şi al Institutului de Igienă Socială din Cluj, un nou volum preţios al dlui *Iuliu Moldovan,* profesor la Universitatea din Cluj, intitulat: *Biopolitica.* In numărul viitor vom da o recenzie a acestei opere valoroase

© BCU CLUJ